

Pesäpallon A-juniorimitalistien urakehitys ennen ja jälkeen ikärajamuutoksen

Joose Kemppainen, Tero Viinamäki

Opinnäytetyö

Vierumäen yksikkö

Liikunnan ja vapaa-ajan koulutusohjelma

Kevät 2011

Liikunnan ja vapaa-ajan koulutusohjelma

<p>Tekijä tai tekijät Joose Kemppainen Tero Viinamäki</p>	<p>Ryhmätunnus tai aloitusvuosi 2008</p>
<p>Raportin nimi Pesäpallon A-juniorimitalistien urakehitys ennen ja jälkeen ikärajamuutoksen</p>	<p>Sivu- ja liitesivumäärä 52+3</p>
<p>Opettajat tai ohjaajat Teppo Rantala Mika Tenhu</p>	
<p>Tämän tutkimuksen tarkoituksena oli selvittää pesäpallon ikärajamuutoksen yhteyttä poikien superpesiksen vuosien 2000–2007 mitalipelaajien uran kehittymiseen juniorigruppien jälkeen miesten sarjoissa. Tutkimus toteutettiin yhteistyössä Suomen Pesäpalloliiton kanssa tulevien sarja-järjestelmäpäätösten tueksi.</p> <p>Tutkimuksen taustaksi kerättiin tiedot pelaajista Suomen Pesäpalloliiton tulospalvelun tietokannasta touko-kesäkuussa 2010. Taustatyössä tutkittiin pelaajien uran kehittymistä A-juniorimitalista eteenpäin kolmen vuoden ajan. Tutkimuksessa tutkittiin 254 pelaajan uran kehittymistä miesten kolmella ylimmällä sarjatasolla kolmen vuoden ajalta poikien superpesiksen jälkeen. Urakehityksiä verrattiin ikärajamuutoksen molemmin puolin. Tutkimuksesta selvisi, että ennen ikärajamuutosta mitalin saaneet pelaajat nousivat korkeammalle tasolle kautta aikaisemmin kuin muutoksen jälkeen mitalin saaneet pelaajat. Lisäksi ennen ikärajamuutosta pelanneet pelaajat ovat vuoden nuorempia siirtyessään miesten sarjoihin. Pelaajien määrään miesten Superpesiksessä muutos ei vaikuttanut.</p> <p>Tutkimuksessa kysyttiin pelaajilta, mikä on heidän mielipide A-poikien nykyisestä ikärajasta. Tutkimuksessa tutkittiin myös syitä pelaajauran jatkamiseen tai pelaajauran loppumiseen juniorigruppien jälkeen. Tutkimuksessa selvitettiin edellä mainittujen lisäksi lopettaneiden pelaajien suhdetta pesäpalloon nyt ja tulevaisuudessa. Kysely toteutettiin kyselylomakkeella kesä-elokuun 2010 aikana. Kysely suunnattiin sekä pelaajauransa lopettaneille että uraansa vielä jatkaville pelaajille Internet- kyselynä. Kyselyyn vastasi yhteensä 60 pelaajaa, joista 40 oli vielä pelaavia ja 20 lopettaneita pelaajia.</p> <p>Vuosina 2000-2007 poikien superpesiksessä mitalin saaneista pelaajista valtaosan mielestä nykyinen A-juniorien ikäraja on hyvä. Pelaajauraa jatketaan ensisijaisesti kiinnostuksesta lajia kohtaan. Myös menestysmahdollisuus motivoi pelaajia jatkamaan pelaajauransa enemmän kuin pelaajapalkkiot. Pelaajat lopettavat pelaajauransa useimmiten opiskelusta tai työstä johtuvan ajanpuutteen vuoksi. Harjoittelun määrän lisääntymisellä ei ole vaikutusta pelaajien lopettamiseen juniorigruppien jälkeen. Lopettaneista pelaajista suurin osa haluaisi jatkaa pesäpallon parissa jossain muussa roolissa kuin aktiivipelaajana.</p>	
<p>Asiasanat Pesäpallo, poikien superpesis, miesten Superpesis, pelaaja, ikäraja</p>	

Degree programme in sports and leisure management

<p>Authors Joose Kemppainen Tero Viinamäki</p>	<p>Group or year of entry LOT08-11</p>
<p>The title of thesis Career development before and after age limit change in Finnish baseball. Case: under 21 years old players</p>	<p>Number of pages 52+3</p>
<p>Supervisors Mika Tenhu Teppo Rantala</p>	
<p>This thesis was about under 21 year old Finnish baseball players and their career development after the junior years. The Finnish Baseball Federation made a change of age in the oldest age group of boys. The Finnish Baseball Federation raised the age from 20 to 21. This thesis dealt with the 2000-2007 players who won a medal in those years. The purpose of this thesis was to compare the development of the players' careers before and after the change in the age category.</p> <p>The study investigated 254 players' career development in three of the highest men's series during three years after the junior years. Career development was compared before and after the age change was made. The study showed that players who played before the age change were able to play at men's highest level quicker than players who played after the change. The players who played before the change were also younger when they reached the top level.</p> <p>This thesis also inquired the players' opinions on the ideal age limit for the oldest age group for the boys' series. The thesis also clarified how the training changed in men's series compared to junior teams. A questionnaire was distributed to medal players in the summer of 2010. A total 60 players, including 40 active players and 20 former players responded to the questionnaire. All players were reached through an e-mail and Facebook group organised for the thesis.</p> <p>The players keep on playing Finnish Baseball because they love the game rather than because of money. Also the possibility of success is a big reason why players continue their careers. Players quit their careers because of lack of time. The biggest reasons for stopping playing were studying and working careers. The training did not influence the decision to quit playing. The players who have stopped their careers would like to keep on playing Finnish Baseball at lower levels as amateur players. They would also wish to be part of the baseball community in some other role.</p> <p>According to the players who had won a medal in the years 2000-2007, the age limit for the oldest boys' series is suitable nowadays. Based on the results of the study the age limit should be decreased back to 20 years of age.</p>	
<p>Key words Finnish baseball, age limit, player, change of age limit</p>	

Sisällysluettelo

1	Johdanto	1
2	Pesäpallo lajina.....	2
2.1	Historia.....	2
2.2	Lauri Pihkala.....	6
2.3	Pelin tarkoitus.....	6
2.4	Säännöt lyhyesti.....	7
3	Poikien superpesis.....	11
3.1	Kilpailumääräykset.....	11
3.1.1	Sarjajärjestelmä.....	11
3.1.2	Edustus- ja kilpailukelpoisuusmääräykset	11
3.2	Ikärajamuutokset.....	12
4	Dropout nuorten urheilussa	14
5	Urheilu-ura	17
5.1	Yksilön tarpeet	17
5.2	Harrastuksen kehityskaari.....	18
5.3	Lopettaminen	20
6.	Motivaatiotekijät urheilussa	22
6.1	Sisäiset motivaatiotekijät	22
6.2	Ulkoiset motivaatiotekijät	23
6.3	Motivaatioilmasto	24
7	Tutkimuksen tarkoitus ja tutkimusongelmat	27
8	Tutkimusmenetelmät.....	28
8.1	Kohderyhmä.....	28
8.2	Tutkimuksen kulku.....	28
8.3	Tilastolliset tarkastelut.....	29
9	Tulokset.....	30
9.1	Ikärajamuutoksen yhteys pelaajien urakehitykseen A-juniorivuosien jälkeen.....	30
9.2	Mitalipelaajien mielipide nykyisestä A-junioreiden ikärajasta.....	33
9.3	Juniorivuosien mitalipelaajien pesäpallouran lopettamiseen ja jatkumiseen vaikuttaneet tekijät	35

9.4 Pelaajien suhde pesäpalloon nyt ja tulevaisuudessa.....	41
10 Pohdinta	43
Lähteet:.....	50
Liite 1 Kyselylomake	53

1 Johdanto

Pesäpalloperheessä huomattiin, että miesten superpesiksessä pelasi paljon samoja pelaajia vuodesta toiseen, eikä uusia nuoria pelaajia astunut poikien superpesiksestä aikuisten pääsarjaan. Nuorten pelaajien aikainen lopettaminen tuntui heikentävän etenkin miesten suomisarjan ja ykköspesiksen pelillistä tasoa, jolloin useampi entinen huippupelaaja on siirtynyt edellä mainittuihin sarjoihin jäähyttelemään. Kuilu miesten ja poikien superpesiksen välillä tuntui olevan erittäin suuri.

Suomen Pesäpalloliitossa päätettiin vuonna 2003, että poikien superpesiksen ikäraajaksi tuli 21 vuotta vanhan 20 vuoden sijaan. Ikärajamuutoksen tavoitteena oli, että pesäpallon joukkumäärät lisääntyisivät ja pesäpallon pariin tulisi lisää harrastajia (Ojaniemi 2011).

Ikärajamuutoksen yhteydessä pesäpalloon perustettiin kokonaan uusi ikäluokka, G-juniorit, jolloin pesäpallon pariin saatiin mukaan pieniä lapsia. Muita perusteita ikärajojen muuttumiselle olivat lasten ja nuorten fyysisen kehityskaaren sijoittuminen paremmin eri ikäluokkiin sekä koulumaailmaan. Vuoden kauemmin juniorisarjoissa pelanneiden pelaajien uskottiin olevan fyysisesti, henkisesti ja taidollisesti valmiimpia pelaamaan poikien jälkeen miesten Superpesistä. Lisäksi ikärajan nostolla haluttiin vähentää dropoutia lajin harrastajien osalta kriittisessä iässä. (Helminen 2011.)
Murrosiässä tunteet vaihtelevat nopeasti, ja mielenkiinto harrastusta kohtaan voi muuttua.

Tämän tutkimuksen tarkoituksena on selvittää pesäpallon ikärajamuutoksen yhteyttä poikien superpesiksen vuosien 2000–2007 mitalipelaajien uran kehittymiseen juniorivuosien jälkeen miesten sarjoissa. Tutkimuksessa tutkitaan syitä pelaajauran jatkamiseen tai pelaajauran loppumiseen juniori-ään jälkeen. Tutkimuksessa kysytään pelaajilta, mikä on heidän mielipide A-poikien nykyisestä ikärajasta. Tutkimuksessa selvitetään edellä mainittujen lisäksi lopettaneiden pelaajien suhdetta pesäpalloon nyt ja tulevaisuudessa.

2 Pesäpallo lajina

2.1 Historia

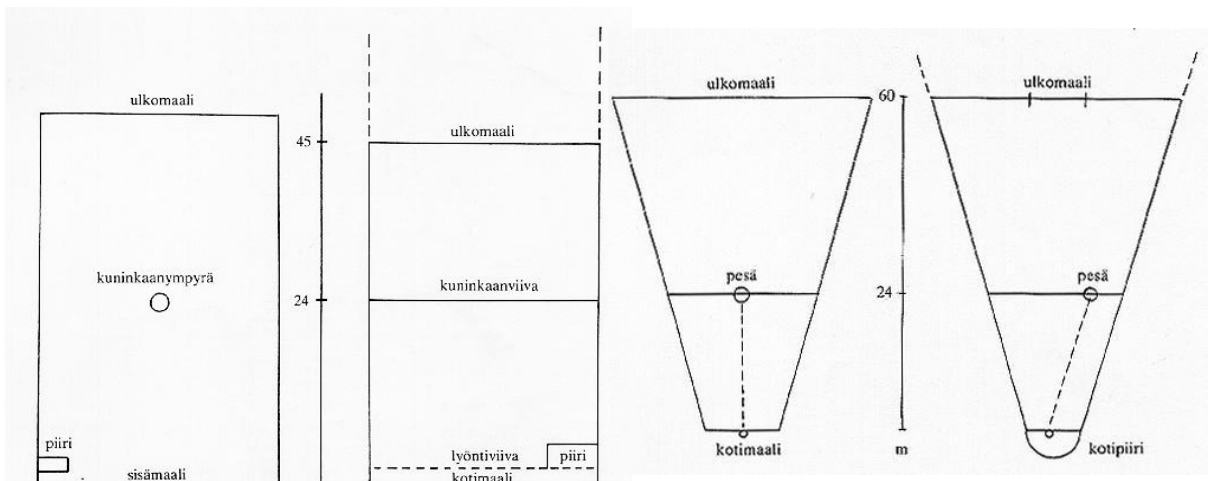
Pesäpalloa on pelattu suomessa vuodesta 1922 lähtien. Juuret lajista ulottuvat kuitenkin paljon kauemmaksi. Ymmärtääksemme paremmin pesäpallon kehitysvaiheita, on syytä perehtyä pesäpalloa edeltäviin pallopeleihin. Tietoa vanhemmista pallopeleistä on saatavilla enemmän vasta 1800-luvun lopulta ja 1900-luvun alusta, jolloin Suomen nykyaikainen urheiluelämä syntyi. Kyseisenä aikana Suomessa pelattiin lukemattomia erilaisia pallopelejä. Kaikkia näitä pelejä yhdisti pallon pieni koko ja pelit olivat enemmän ajanvietettä, kuin kilpailutoimintaa. (Laitinen 1983, 15.)

Yksi Suomen vanhimmista pallopeleihin liittyvistä tiedoista on Sortavalasta vuodelta 1687. Suomessa pallopelien historia kuitenkin ulottuu 1600-lukuakin vanhempiin aikoihin, mutta koska pelien syntyajoja ei voi varmuudella selvittää, on parempi puhua pelien yleistymisen ajankohdasta 1800-luvun jälkipuoliskosta. Eri pallopelit tunnettiin tuolloin paremmin kaupungeissa kuin maaseudulla. Varsinkin koulukaupungeissa eri pallopelit oli suosittuja. Yleensä vanhojen pallopelien säännöt olivat muistinvaraisia, sillä vasta muutamasta pelistä oli kirjoitetut säännöt, nämäkin vasta 1870 luvulta. Tämän takia Suomessa ei ole yhtäkään vanhaa pallopeleä, mistä ei olisi vähintään kahta erilaista versiota. (Laitinen 1983 15 – 17.)

Pallopelit on jaettu pelin ominaisuuksien mukaan polttopeleihin ja lyöntipeleihin. Pisimmälle näistä on kehittynyt kuningaspallo, minkä pohjalta Tahko Pihkala alkoi 1910-luvulla kehittää peliä eteenpäin. Kuningaspallo olikin ensimmäinen peli, mistä oli kirjoitettu säännöt. Ensimmäiset säännöt kirjoitti Viktor Heikel vuonna 1873 ilmeisesti Ruotsista saamiensa vaikutteiden pohjalta. Ensimmäiset suomenkieliset säännöt laati vuonna 1903 Ivar Wilksman, jota on myös kutsuttu Suomen urheilun isäksi. Näiden yhteisten sääntöjen avulla pyrittiin pelistä saamaan valtakunnallinen pallopele. Lauri ”tahko” Pihkala tutustui kyseiseen peliin oppikoulu- vuosinaan Jyväskylässä ja osittain kielteisten kokemusten ja oman urheilufilosofiansa pohjalta aloitti kuningaspallon

kehittämisen. Kuningaspallo olikin se laji, josta Lauri Pihkala aloitti kehitystyön, jonka lopputuloksena oli pesäpallo. (Laitinen 1983, 18, 28.)

Launosen (2000) mukaan 1800-Luvun ja 1900-luvun vaihteessa kuningaspallon suosio oli laskussa, sillä se ei täyttänyt samoja kilpailullisia vaatimuksia kuin yleisurheilu ja jalkapallo. Laji olisi todennäköisesti kuihtunut, kuten vastaavat pelit ympäri Eurooppaa, ellei Tahko Pihkala olisi puuttanut asiaan. Oman lisän kehitystyölle toi Yhdysvaltoihin tekemä matka vuonna 1907, jolloin Pihkala tutustui Baseballiin. Erikoisesti häntä innosti Yhdysvaltalaisen urheiluvalmentajien näkemys, että USA:n hyvä menestys Tukholman olympialaisissa perustui pohjalle, joka oli tullut baseballista. Pihkalan vuoro lajin kehittäjänä tuli vuonna 1914, jolloin hän julkaisi uudet kehittelemänsä säännöt. Pihkalan ajatusmaailmaa ohjasi vahvasti urheilun kilpailullisuus. Hän halusi tehdä pelistä urheilullisemman, missä korostuivat nopeus, vaativuus, yritteliäisyys ja vastuuntunto. (Launonen, P. 2000, 7.)

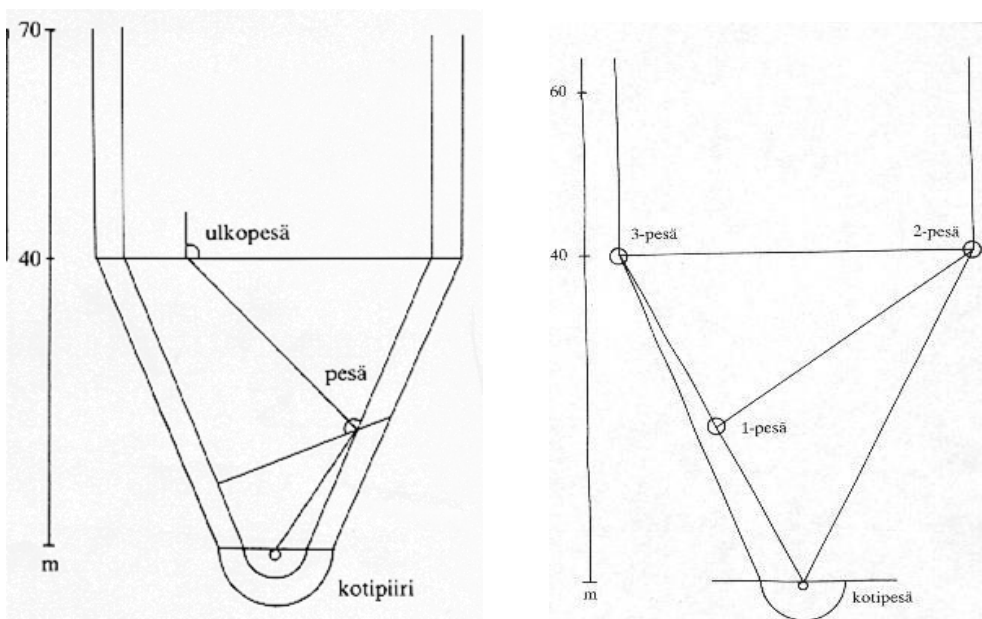

Kuvio 1. Pesäpallokentän kehitys kuningaspallosta pitkäpalloon (Laitinen 1983)

Kuningaspallo ei vastannut Pihkalan näkemyksiä, siksi se saikin tehdä tilaa Tahkon suunnitelmissa pitkäpallolle. Kuningaspallossa kenttä oli suorakaiteen muotoinen, kun taas pitkäpallossa kentän muotoa muutettiin siten, että kotipääty oli aikaisempaa kapeampi ja kenttä leveni ulkopäätyä kohti (Kuvio 1). Kuningaspallo oli enemmän ajanvietepeli eikä voittajasta saatu aina selvyttä. Tähän Pihkala toi ratkaisun Baseballista ja voitonlaskuperiaatteeksi otettiin juoksut. Juoksun sai siten, että pelaaja

kosketti piiriä ja kävi ulkomaalissa lyönnin jälkeen ja onnistui palaamaan kotimaaliin palamatta. Vuorot vaihtuivat joko yhden tai kolmen palon jälkeen. (Laitinen 1983, 53.)

Vuonna 1915 hän esitteli pelin uudet säännöt. Kuninkaanviiva oli muuttunut pesärajaksi. Piirin tilalle tuli pesä, joka sijaitsi pesärajan keskellä. Olennaisin muutos oli pesäkilpa. Pelaajan oli yritettävä omalla lyönnillään ehtiä pesään ennen palloa. Palo syntyi, jos pallo oli pesässä ennen pelaajaa. Pesäkilpa koski matkaa kotimaalista pesään, ei matkaa pesältä ulkomaaliin tai ulkomaalista kotiin. Muilla väleillä palo tehtiin heittämällä pelaajaa pallolla. Pelin kesto oli kymmenen vuoroparia ja voittaja oli se joukkue, jolla oli enemmän juoksuja. Pihkala ei pitänyt peliä vielääkään valmiina, vaan pitkäpallo kokikin vielä muutoksia. Suurimpia muutoksia oli peliajan muuttaminen tuntiin, aikaisemman kymmenen vuoroparin sijaan. Niiden jälkeen siirryttiin uuteen peliin. (Laitinen, 1983, 55-57.)

Kuvio 2. Pesäpallokentän kehitys kolmen pesän kentästä neljään (Laitinen, 1983)

Pitkäpalloa pidettiin toimivampana pelinä kuin kuningaspalloa ja pelaajatkin mieltyivät siihen varsin nopeasti. Pihkala peli ei vielääkään miellyttänyt, koska siitä puuttui selkeät linjat ja se ei täyttänyt mieskohtaisen vastuun ja yritteliäisyyden vaatimuksia. Pihkala halusi tuoda peliä vieläkin lähemmäksi baseballia. Käytännössä tämä tarkoitti pesien lisäämistä. Ensiksi pelissä oli kolme pesää, mutta kokeilujen jälkeen Pihkala päätyi neljännen pesän mukaan ottoon (Kuvio 2). Pihkalan mielestä baseballista tuttu koppilyönnistä seurannut palo oli liian ankara tuomio. Tämän tilalle Pihkala kehittä

oman sovelluksen: Kopin lyötyä juoksija haavoittuu ja menettää etenemisoikeutensa. Vuonna 1921 pesäpallon säännöt tuotiin armeijan päiväkäskyjen liitteeksi. Ensimmäiset viralliset pesäpallon säännöt julkaistiin vuonna 1922, ja samalla Suomessa siirryttiin lopullisesti pesäpalloon. (Laitinen 1983, 59, 60.)

Pesäpallon nimi syntyi käännöksenä baseball-sanasta. Nimen keksijänä pidetään Anni Collania jo 1910-luvun alkupuolella. Anni Collania pidetään myös suomalaisen naisliikunnan uranuurtajana. Ensiksi pesäpallo-sanaa käyttäessä puhuttiin nimenomaan baseballista, mutta Pihkala otti sen suomalaisen pelin nimeksi. Pesäpallo on kehittynyt kolmessa osassa ja kolmesta eri kulttuuripiiristä luoduista osasista. Vanhasta pohjoismaisesta pelistä otettiin käyttöön pystysyöttö ja hutunkeitto, jolla ratkaistiin pelivuorot. Baseballista otettiin käyttöön pesäkilpa, juoksut voitonlaskun periaatteeksi ja kolmesta palosta seurannut vuoronvaihto. Pihkalan omia suomalaisia kehitelmiä olivat koppilyönnistä aiheutunut haavoittuminen ja kapea pelikenttä, jolla juokseminen vaikeutui pesältä pesälle. Peli koostui siis vanhoista piirteistä ja uusista oivalluksista. (Laitinen 1983, 62 – 65.)

Pitkäpallon kaudella yksi pelin tärkeimmäksi levittäjäksi nousivat suojeluskunnat. Pesäpallon kohdalla tilanne oli sama. 1930-luvun alkuun asti suojeluskuntajärjestö oli lajin tehokkain levittäjä. Tämä perustui järjestön vireään organisaatioon ja lajin erikoisasemaan suojeluskuntien liikuntakoulutuksessa. Pesäpallon asema oli tärkeä, koska sen katsottiin parantavan sotilaiden fyysisiä ja henkisiä ominaisuuksia, kuten nopeutta, heittotaitoa, tarkkaavaisuutta, päättäväisyyttä ja rohkeutta. Pesäpallon asema oli hyvä vuoteen 1934 asti. Tuolloin järjestön koulutusohjelmaa uudistettiin ja urheilun osuutta vähennettiin. Tuona aikana pesäpallo oli jo levinnyt tehokkaan organisaation avulla syrjäseuduille asti. Urheiluseurojen verkosto ei ollut yhtä kattava noina aikoina varsinkaan maaseuduilla ja suojeluskunta olikin monen pitäjän ainoa urheilujärjestö. Suojeluskuntien ansiosta pesäpallo selviytyi hyvin vaikeiden alkuvuosien yli ja sai pysyvän jalansijan urheiluelämässämme. Kun pesäpallon osuutta vähennettiin suojeluskunnissa 1934, se ei enää vaikuttanut pelin asemaan. Muita pesäpallon vahvoja levitysväyliä olivat koulut ja urheiluseurat. Pesäpallossa suomenmestaruus on ratkottu vuodesta 1922 lähtien. (Laitinen 1983, 85 – 91.)

2.2 Lauri Pihkala

Pesäpallon keksijänä pidetään Pihtiputaalaista Lauri Pihkalaa. Lauri ”Tahko” Pihkalan syntyperäinen nimi oli Gummerus. Pihkala oli tunnettu filosofi, jonka urheilufilosofiasta tuli tunnettu ympäri maata. Hänen mukaansa urheilua ei pitänyt asettaa itsetarkoitukseksi vaan urheilun tarkoituksena oli kansan yhteenkuuluvuuden, maanpuolustustaitojen sekä fyysisen kunnon vahvistamisen lisäksi nuorison kasvattaminen. (Kallio 2010.)

Lauri ”Tahko” Pihkala tehtaili omalla urheilu-urallaan lukuisia Suomen ennätyksiä 200, 400 ja 800-metrin matkoilla. Juoksemisen lisäksi ”Tahkon” lajeihin kuului korkeus- ja seiväshyppy sekä kuulantyöntö. ”Tahkon” urheilu-ura huipentui Lontoon olympialaisiin vuonna 1908, jolloin hän osallistui korkeushyppyyn sekä Tukholmaan 1912, jolloin lajina oli 800-metrin juoksu. (Kallio 2010.) Pihkala olikin monipuolinen suomalainen urheilija, joka etsi koko ajan uusia haasteita uralleen.

Lauri ”Tahko” Pihkala sai aikaansaavan elämänsä aikana suomalaisilta erilaisia titteleitä. ”Tahkon” saamat tittelit, kuten valmentaja, filosofi, kehittäjä, johtaja, kriitikko ja sääntötietäjä kertovat paljon siitä, mitä kaikkea hän sai urheilun saralla aikaan. ”Tahko” piti tärkeimpänä urheilulajina hiihtoa, jonka hän perusteli maanpuolustuksen kannalta erittäin tärkeäksi. Kasvattajan rooli oli ”Tahkolle” luontainen, sillä hän halusi viedä urheilun ilosanomaa kouluihin. Nuorille hän painotti muun muassa yhteistoimintakykyä sekä yksilön itsenäisyyttä. Hän halusi panostaa liikunnallista kasvatusta koulumaailmassa: liikuntakursseja opettajille, vanhoille oppilaille sekä vapaa-aikaa viettäville kansalaisille. (Kallio 2010.)

2.3 Pelin tarkoitus

Pesäpalloa pelataan kahdella joukkueella sääntöjen määrittämällä kentällä. Otteluissa pelataan Suomen Pesäpalloliiton määrittämien yksityiskohtaisten sääntöjen puitteissa. (Suomen Pesäpalloliitto 2006s. 7-8.)

Joukkueet vuorottelevat sisä- ja ulkovuoroissa. Sisävuoron tarkoituksena on saada aikaan mahdollisimman paljon juoksuja ja välttää paloja. Sisäjoukkueen pelaaja on aktiivisesti pelissä mukana joko lyöjänä, juoksijana tai kaaripelaajana. Lyöjän tehtävä on lyödä lukkarin syöttämää palloa mailallaan. Lyönti tapahtuu aina kotipesästä! Lyöjällä on käytettävissään kolme lyöntiä, jonka jälkeen hän muuttuu viimeistään juoksijaksi. Juoksijan tavoitteena on kiertää kolme kenttäpesää ilman, että haavoittuu tai palaa. Kaaripelaajan tarkoitus on auttaa lyöjää ja etenijää suullisesti tai erilaisin merkein heidän suorittaessaan omia tehtäviään. Juoksija tuo juoksun, kun hän on kiertänyt kolme kenttäpesää ja juoksee takaisin kotipesään ennen palloa. (Suomen Pesäpalloliitto 2006, s.7-8.)

Ulkovuorossa olevan joukkueen tarkoituksena on estää sisäpelijoukkueen juoksujen tekeminen. Ulkopelaajat yrittävät ottaa pallon kiinni ja heittää sen kenttäpesälle ennen juoksijaa, jolloin juoksija palaa. Mikäli ulkopelaaja saa pallon kiinni suoraan ilmasta, juoksija haavoittuu eikä näin ollen saa jäädä pesälle. (Suomen Pesäpalloliitto 2006, s.7-8.)

Kun yhden vuoroparin aikana syntyy kolme paloa seuraa vuoronvaihto, jolloin sisävuorossa ollut joukkue siirtyy ulkovuoroon ja toisin päin. Vuoropari on pelattu täyteen, kun molemmat joukkueet ovat olleet kerran ulko- ja sisävuorossa, Ottelussa pelataan ikäluokasta riippuen kaksi 2-4 vuoroparin jaksoa. Ottelun voittaa se joukkue, joka saavuttaa enemmän jaksovoittoja. Mikäli jaksovoitot ovat tasan, pelataan yksi ylimääräinen vuoropari, jota kutsutaan supervuoropariksi. Jos supervuoropari päättyy tasatilanteeseen, ratkaistaan voittaja kotiutuslyöntikilpailulla. Kaikki viralliset pesäpallottelut tuomitsee pelituomari, jolla on apunaan muita tuomareita. Muita tuomareita ovat syöttötuomari, kakkos- ja kolmospesätuomarit sekä takarajatuomari. Pelituomarilla on ylin päätösvalta otteluissa. (Suomen Pesäpalloliitto 2006, s.7-8.)

2.4 Säännöt lyhyesti

Joukkue muodostuu enintään kahdesta pelinjohtajasta sekä 12 pelaajasta, joista ulkokentällä voi olla enintään 9 ja vähintään 7. Sisävuorojen aikana aktiiviseen

sisäpelitoimintaan voi osallistua 9 pelaajaa ja erikseen määrätyt jokeripelaajat. Jokaisessa sisävuorossa joukkue voi käyttää kolmea eri jokeripelaajaa. Yhtä jokeripelaajaa voi käyttää yhden sisävuoron aikana ainoastaan yhden kerran. Jokeripelaaja ei syrjäytä kenenkään lyöntivuoroa. (Suomen Pesäpalloliitto 2011.)

Ottelun alussa suoritetaan hutunkeitto, jossa joukkueiden kapteenit suorittavat vuoronvalinnan. Hutunkeiton voittaja saa valita aloittaako hänen joukkueensa sisä- vai ulkovuorosta. Mikäli jaksovoitot ovat tasan saa hutunkeiton voittanut joukkue valita aloittaako supervuoron ulko- vai sisävuorosta. Kotiutuslyöntikilpailussa aloittavat ja tasoittavat vuorot menevät samalla tavalla, kuin on valittu sitä edeltävään supervuoropariin. (Suomen Pesäpalloliitto 2011.)

Ottelussa pelataan ikäryhmästä riippuen kaksi 2-4 vuoroparin jaksoa, ja ottelun voittaa se joukkue, joka voittaa enemmän jaksuja. Jakson voittanut joukkue on jakson aikana tehnyt enemmän juoksuja. Mikäli jaksovoitot ovat kahden pelatun jakson jälkeen tasan, pelataan yksi ylimääräinen vuoropari, jota kutsutaan supervuoropariksi. Mikäli supervuoroparikin päättyy tasan, pelataan kotiutuslyöntikilpailu, missä molemmilla joukkueilla on mahdollisuus kotiuttaa viisi kertaa. Kotiutuskilpailuun nimetään viisi paria, joissa toinen on lyöjä ja toinen etenijä. Mikäli ensimmäinen kotiutuslyöntikilpailu ei tuo ratkaisua, jatketaan kilpailua kolmella parilla niin kauan, että ratkaisu syntyy. (Suomen Pesäpalloliitto 2011.)

Joukkueet vaihtavat sisä- ja ulkovuoroja silloin, jos on syntynyt kolme paloa, lyöntikierroksen aikana ei ole saatu aikaiseksi kahta juoksua siihen mennessä kun vuoron aloittanut lyöjä tulee toiseen kertaan lyöntivuoroon eikä jokereita ole enää käytettävissä tai kahden saadun juoksun jälkeen ei tule kahta lisäjuoksua siihen hetkeen mennessä kun viimeinen lyöjä on suorittanut kaikki lyöntinsä ja pallo tulee kotipesään ulkopelaajan haltuun. (Suomen Pesäpalloliitto 2011.)

Sisäpelaaja ehtii pesälle kun hän koskettaa pesää ennen kuin ulkopelaaja on pallon kanssa kosketuksissa pesän kanssa. Mikäli ulkopelaaja on pesässä pallon ennen etenijää tai etenijän ollessa kosketuksissa jonkun muun alueen kanssa, etenijä palaa. Kolmesta

palosta syntyy vuoronvaihto. Jälkimmäisessä tapauksessa etenijä tulee pallottaa, eli häntä tulee koskettaa pallolla ennen kuin hän ehtii seuraavan pesän turvaan. Hänet voidaan polttaa myös normaalisti seuraavalle pesälle. (Suomen Pesäpalloliitto 2011.)

Lyöjä muuttuu etenijäksi silloin, kun hän menettää turvan kotipesään. Turva menetetään, jos lyöjä saa kolme oikeaa syöttöä, saa vapaataipaleen, saa turvan ykköspesältä, on irti kotipesästä kopinottohetkellä, palaa tai on irti kotipesästä silloin, kun pallo on kotipesässä ulkopelaajan hallussa. (Suomen Pesäpalloliitto 2011.)

Ainoastaan laillisella lyönnillä voi edetä kohti seuraavaa pesää. Mikäli etenijä etenee koppilyönnin aikana, hän haavoittuu pesälle, ellei häntä polteta. Haavoittunut etenijä joutuu poistumaan pesältä. Jos etenijä etenee laittoman lyönnin aikana, hän joutuu palaamaan takaisin edelliselle pesälle ennen etenemistään eteenpäin. Ulkopelaajan tekemän harhaheiton aikana saa edetä rajoittamattomasti, mikäli pallo ei ole rajoitusalueella. Lyöjä ei saa edetä harhaheitolla ellei hän ole suorittanut vähintään yhtä lyönneistään. (Suomen Pesäpalloliitto 2011.)

Etenijä saapuu laillisesti pesään, mikäli hän ei ole: edennyt laittomalla lyönnillä, tehnyt pesärikkoa eli ohittanut jotain pesää saapuessaan pesälle, edennyt ennenaikaisesti käymättä laittoman lyönnin jälkeen lähtöpesässä tai palanut. Juoksija on turvassa, kun hän saapuu pesälle sääntöjen mukaisesti. Hän voi karkkyä pesältä ja palata takaisin miten rajoittamatta menettämättä pesäturvaa. Etenijä menettää pesäturvansa, kun seuraava etenijä saapuu pesälle, hän on irti pesästä kopinottohetkellä tai pallo on pesässä olevan ulkopelaajan hallussa. (Suomen Pesäpalloliitto 2011.)

Kotipesässä lukkarin on syötettävä sellainen syöttö, joka käy vähintään metrin hänen päänsä yläpuolella sekä osuu 60 cm halkaisijaltaan olevaan syöttölaudaseen. Mikäli lyöjä ei lyö, syöttötuomarin on näytettävä syöttö joko oikeaksi, vääräksi tai mitättömäksi. Pallon tulee osua lautaseen ollakseen oikea. Lisäksi syötössä tulee olla alkuasento, syöttöliikkeen tulee olla yhtenäinen, lukkarin täytyy väistää syöttöä sekä olla sijoittunut oikein ennen syötön antamista. Hän ei saa häiritä syötön jälkeen lyöjän lyöntisuoritusta. Lyöjän tulee saada suorittaa lyönti haluamaansa suuntaan. Etenijä saa vapaataipaleen,

jos lukkari syöttää lyöntivuoron aikana kaksi väärää. Mikäli kenttäpesillä ei ole etenijöitä, lyöjä saa vapaataipaleen yhdestä väärästä. Vapaataipaleen saanutta pelaajaa ei voi polttaa eikä haavoittaa. Kahden lukkarin antaman väärän jälkeen uusi vapaataipale syntyy yhdellä väärällä. (Suomen Pesäpalloliitto 2011.)

Lyönti voi olla joko laillinen tai laitton. Sisäpelaajan lyönti on laitton silloin, kun pallo putoaa suoraan pelialueen ulkopuolelle tai kotipesään koskematta ensin ulkopelaajaa, pallo osuu mailaan useamman kerran, maila katkeaa lyönnistä selvästi erillisiksi kappaleiksi, lyöjä lyö pompusta, lyöjä tekee tangenttivrheen tai lyöjä lyö lukkaria siten, että ilman pallon kosketusta lukkariin lyönti olisi ollut laitton. Lyönti tuomitaan laittomaksi myös silloin, kun pallo koskettaa sisäpelaajaa ennen ulkopelaajaa. (Suomen Pesäpalloliitto 2011.)

Lyönti tuomitaan kopiksi silloin, kun ulkopelaaja saa pallon haltuunsa ennen kuin se on koskettanut kentän pintaa sen rajojen sisäpuolelle. Ulkopelaajien on sijoitettava kentän rajojen sisäpuolelle sillä hetkellä, kun lukkari antaa syötön. (Suomen Pesäpalloliitto 2011.)

Juoksija, joka on säännönmukaisesti edennyt kaikki kenttäpesät, tekee juoksun saapuessaan kotipesään haavoittumattomana. Juoksu syntyy myös silloin, kun lyöjä etenee omalla lyönnillään kolmospesälle saakka eikä häntä ole yritetty polttaa välipesille. Kunniajuoksun tehnyt pelaaja saa jäädä kolmospesälle odottamaan tuplajuoksua. (Suomen Pesäpalloliitto 2011.)

3 Poikien superpesis

3.1 Kilpailumääräykset

3.1.1 Sarjajärjestelmä

A-junioreiden SM-sarjaa eli poikien superpesistä on pelattu vuodesta 1995 lähtien. Sarja on valtakunnallinen. Runkosarjassa pelataan kahdessa alkulohkossa, joiden sisällä kaksinkertainen sarja. Jokainen joukkue kohtaa toisensa kaksi kertaa. Alkulohkot on määrätty maantieteellisten seikkojen perusteella, jotta pelimatkat olisivat mahdollisimman lyhyitä. (Helminen, M. 2010.) Joukkueet kohtaavat kerran kotikentällä ja kerran vieraskentällä.

Runkosarjan jälkeen pelataan lohkojen kolmen parhaan joukkueen kesken yksinkertainen jatkosarja, jonka neljä parasta pelaavat välierät siten, että jatkosarjan voittaja kohtaa neljänneksi sijoittuneen joukkueen. Jatkosarjassa 2. sijoittunut joukkue kohtaa 3. sijoittuneen välierissä. Välierien voittajat kohtaavat loppuottelussa ja häviäjät pronssiottelussa. Välierät ja mitaliottelut pelataan paras kolmesta systeemillä ja kotietu on jatkosarjassa paremmin sijoittuneella joukkueella. (Kilpailun johtoryhmä 2010.)

3.1.2 Edustus- ja kilpailukelpoisuusmääräykset

Pelaajalisenssi on pakollinen poikien superpesiksessä pelaaville pelaajille. Pelaajalisenssin omaavalla pelaajalla on oltava voimassa oleva vakuutus, joka voi olla lisenssiin liitetty tai muu vakuutusyhtiön todistama urheiluvammat korvaava vakuutus. Pelaajalle on lunastettava lisenssi ennen ensimmäistä hänen pelaamaansa ottelua. Lisenssin tarkistaa tuomari, joka merkkää mahdollisen lisenssittömän pelaajan pöytäkirjaan. Edustuskelvottoman pelaajan peluuttaminen johtaa kurinpitomenettelyyn ja rangaistukseen. (Kilpailun johtoryhmä 2010.)

Pelaaja edustaa sitä seuraa, jossa pelaa kauden ensimmäisen ottelunsa. Ottelun pelaamiseen riittää myös osan ottelusta pelaaminen. Virallisissa seurojen välisissä

sarjaotteluissa saa pelata ainoastaan sellaisia pelaajia, joilla on edustusosoikeus kyseiseen seuraan ja kyseiseen sarjaan. Mikäli seuralla on samassa sarjassa kaksi eri joukkuetta, katsotaan pelaajan kuuluvan siihen joukkueeseen, jossa pelasi ensimmäisen pelinsä kyseistä sarjaa. (Kilpailun johtoryhmä 2010.)

Nuorella pelaajalla on mahdollista pelata aikuisen otteluita ja nuorten otteluita eri seuroissa silloin, kun omassa seurassa ei ole kyseissä ikäluokassa nuorten joukkuetta liiton valtakunnallisessa sarjassa. Edustusosoikeus anotaan nuorten sarjoihin erillisellä 4-lomakkeella 21.heinäkuuta mennessä. Edustusosoikeuden saamiseksi edellytys on, että molemmat seurat ja pelaaja hyväksyvät edustusosoikeuden. Edustusosoikeus alkaa seurasiirron kirjaamisesta virka-ajalla. Myös määräaikaisella edustusosoikeuden muutoksella siirtynyt pelaaja voidaan vuokrata edustusosoikeuden omistavan seuran suostumana sekä yhteisellä hyväksynnällä siirtorajojen puitteissa. (Kilpailun johtoryhmä 2010.)

Pelaaja voi oman ikäluokkajoukkueen lisäksi edustaa eri ikäluokan joukkuetta liiton valtakunnallisessa sarjassa, mikäli omassa seurassa ei ole joukkuetta samassa ikäluokassa. Tämä siirto on mahdollinen, vaikkei pelaaja pelaa oman seuran aikuisten joukkueessa. Tällöin pelaajan on kuitenkin edustettava omaa seuraa nuorten joukkueessa. 4-lomakkeella tehty seurasiirto voidaan purkaa seurojen ja pelaajan yhteisellä anomuksella ennen 21.7 tehtyä kirjaamista. Pelaajalla on edustusosoikeus emäseuraan seuraavana päivänä kirjaamisesta. (Kilpailun johtoryhmä 2010.)

Kaikki seurasiirtoja koskevat lomakkeet toimitetaan poikien superpesiksen osalta pesäpalloliittoon mukaan lukien 4-lomakesiirrot. Seura saa peluuttaa toisesta seurasta siirtyvää pelaajaa sen jälkeen kun pesäpalloliitto on hyväksynyt ja kirjannut siirron. (Kilpailun johtoryhmä 2010.)

3.2 Ikärajamuutokset

Poikien superpesiksen ikäraja on 21 vuotta. Vanhimmat pelaajat, jotka voivat osallistua sarjan kilpailutoimintaan ovat ne, jotka täyttävät sen vuoden aikana, kun sarja pelataan,

21 vuotta. Tämä ikäraja on ollut voimassa ensimmäisen kerran vuonna 2004. Sama ikäraja on voimassa vielä ainakin vuoden 2011 sarjassa. (Suomen Pesäpalloliitto 2003.)

Vuonna 2000-2003 poikien superpesiksen ikäraja oli 20 vuotta. Suomen Pesäpalloliitto teki junioreiden ikärajoja koskevan muutoksen vuonna 2003, jolloin kaikkia ikärajoja nostettiin yhdellä vuodella ja samalla perustettiin uusi ikäluokka, G-juniorit. Tämä tarkoitti sitä, että A-poikien ikärajaksi muodostui nykyinen 21 vuotta. (Suomen Pesäpalloliitto 2003.)

4 Dropout nuorten urheilussa

Dropout-ilmiötä voidaan tarkastella useasta eri tieteen alan näkökulmasta. Tutkimukset voidaan jakaa 1) sosiologiseen, 2) psykologiseen, 3) liikuntalääketieteelliseen ja 4) harjoitusmetodiseen näkökulmaan. Dropoutia tutkiessa on ensisijaisena tutkimuksen kohteena tarkastella ihmisen liikuntamotiiveja ja urheilusta poisjättäytymisen syitä. (Ärling 2003, 8.)

”Dropoutilla” tarkoitetaan nuoren yhtäkkistä urheilun lopettamista, vaikka lajin mielenkiinto ei ole hävinnyt mielestä mihinkään. Liikuntakasvatuksen näkökulmasta dropout tarkoittaa juurikin vastentahtoista urheilun lopettamista, siis syrjäytymistä liikunnasta. Dropoutiin johtava prosessi ei tapahdu yleensä lyhyessä ajassa vaan lapsen on tullut harrastaa liikuntaa jo kauan. Urheilija etsii sisäisiä syitä mahdolliseen kykenemättömyyteen. Kun hän ei saa ratkottua näitä ongelmia, voi kasvaa turhautuneisuus, joka voi johtaa dropoutiin. (Puro 1999, 16.)

Dropout on tunnettu käsite urheilussa ja sitä käytetään kun puhutaan lapsen tai nuoren urheilemisen lopettamisesta. Urheiluelämän ulkopuolella käsitettä voidaan käyttää esimerkiksi koulunkäynnin yhteydessä ihmisestä, joka putoaa pois koulustaan. Urheilussa dropout määritellään usein urheilu-uran ennenaikaiseksi loppumiseksi, ennen kuin urheilullisen suoritustason parhaaseen tasoon on päästy. (Virtanen 1999, 15.)

Usein lasten liikunnan lopettamista koskevissa tutkimuksissa on havaittu vastaavanlaisia osallistumismotivaatiota laskevia tekijöitä. Näitä ovat mm. onnistumisen kokemusten puute, liian kovat paineet, kehityksen puute, hauskuuden puute ja joukkueurheilussa peliajan vähäisyys. Urheilijat alkavat miettiä jossain vaiheessa omaa urheiluaan ja vertaamaan kilpailusta saamiaan hyötyjä ja uhrauksia, joita he joutuvat tekemään urheilun takia. Jos urheilija kokee, että uhraukset ovat suuria ja motivaatiota laskevia tekijöitä on enemmän kun motivoivia tekijöitä, voi edessä olla turhautuminen ja urheilun lopettaminen. Suorituskorostuneisuudella on myös merkitystä urheilun

lopettamiseen. Menestymisen korostamisen ja menestymisen pakon takia osa urheilijoista voi lopettaa urheilemisen. (Puro 1999, 16-17.)

Kilpaurheilussa voidaan dropout-ilmion jakaa kolmeen luokkaan. Urheilusta luopuvat voidaan jakaa kokeilijoihin, varsinaisiin osallistujiin ja lajin vaihtajiin. Kokeilijat kokeilevat monta lajia ja vaihtavat niitä tiuhaan tahtiin. He kokeilevat antaako laji heille mitään. Jos he kokeilun jälkeen päättävät lopettaa lajin, heistä tulee ”kokeilija dropoutin” tehneitä. Kokeilijoista voi myös tulla varsinaisia osallistujia. Varsinaiset osallistajat ovat sitoutuneita tiettyyn lajiin monen vuoden ajan ja voivat kilpailla siinä usealla eri tasolla. Lopetettuaan he ovat ”osallistuja dropoutin” tehneitä. Osa lopettaneista urheilijoista siirtyvät toisen lajin pariin, missä he voivat taas kilpailla. Uuden lajin lopetettuaan heistä tulee ”siirryttä dropoutin” tehneitä. (Puro 1999, 17.)

Dropout-käsite on moninainen. On olemassa myös luonnollista dropoutia, joka kuuluu tietyn ikäkauden kehitykseen. Esimerkiksi alle 10-vuotias lapsi päättää lopettaa jonkin lajin ja vaihtaa sen toiseen, ei muutoksesta tarvitse olla kovin huolissaan. Tuohon ikäkauteen kuuluukin usean urheiluharrastuksen kokeilut ja sitä kautta oman lajin löytäminen. Huolestuneempi tulee olla silloin, kun kokeiluiän ohittaneet urheilijat päättävät lopettaa lajin. (SLU 2002.)

Lämsä (teoksessa Järvinen 2002) esittää tutkimuksen, jossa käy ilmi, että tietyissä lajeissa lopettamisprosentit alle 19-vuotiaiden keskuudessa ovat melko merkittäviä. Esimerkiksi harrastajien lopettamisprosentti yleisurheilussa oli 37,1 %. Seuraavaksi suurimmat lopettamisprosentit ovat pesäpallossa (32,2 %), jalkapallossa (27,5 %) ja jääkiekossa (24,6 %). Syitä lopettamiseen on paljon ja yksi luonnollinen selitys on urheilun ja koulun ajallinen yhteensovittaminen.

Dropout-ilmiotä käsitteiden tutkimusten pohjalta on vedetty lukuisia yleisiä johtopäätöksiä. Keskeisimpiä näistä on tyttöjen huomattavasti yleisempi lopettaminen kuin poikien. Ikä on myös yhteyksissä ilmiöön. Yleisimmin 7-12-vuotiailla on tapana vaihtaa lajista toiseen tai useampien lajien harrastaminen yhtä aikaa. Murrosiässä lapselle tulee päätösten aika ja tiettyyn lajiin erikoistuminen lisääntyy. Liian aikaisen

erikoistumisen on myös todettu vaikuttavan lopettaneiden määrään. Tutkimuksissa on myös todettu, että alemman sosiaaliluokan nuoret lopettavat harrastamisen helpommin. (Virtanen 1999, 24.)

5 Urheilu-ura

5.1 Yksilön tarpeet

Heinon (2000, 19) mukaan lapset ja nuoret käyttävät energiaansa usein liikunnan harrastamiseen. Maslow tarvehierarkian mukaan ihmisen perustarpeisiin lukeutuu fysiologinen tarve, turvallisuuden tarve, sosiaaliset tarpeet, arvostuksen tarve ja itsensä toteuttamisen tarve (Cox, R. 1998, 238-240.) Urheilussa ihminen voidaan nähdä toteuttavan itselleen tärkeitä tarpeita. Nämä tarpeet toisaalta vaikuttavat harrastuksen luonteeseen. Maslowin teorian mukaan yksilön tulisi alemmalla tasolla saavuttaa kohtuullinen tulos, jotta voi siirtyä astetta ylemmälle tasolle. (Heino 2000, 19.)

Perustarpeista turvallisuuden tarve voi olla joko fyysistä tai psyykkistä. Kipujen hallinta, koskemattomuus ja kehon turva kuuluvat fyysiseen turvallisuuden tarpeeseen. Fyysinen koskemattomuus vaihtelee eri urheilulajien välillä paljon. Se voi käsittää voimakkaan vaaran tunteen tai kivun tunteen sietäminen kovien maitohappokertymien vuoksi. Urheilijan on tärkeää löytää tasapaino uhan ja suorituksen välille, jolloin pelko ei vaikuta suoritukseen. (Heino 2000.)

Psyykkiseen turvallisuuteen kuuluva tilanteen hallinta on tärkeä tekijä suorituksen taustalla. Jos urheilija jännittää kilpailusuoritusta niin paljon, että suoritus kärsii, on tilanteenhallintakyky pettänyt. Urheilijan ja valmentajan tietoisuus tilanteen hallinnasta voi vaihdella suuresti. (Heino 2000.)

Urheilutilanteiden kautta syntyvät ystävyysuhteet liittyvät yksilön sosiaalisten tarpeiden tyydyttämiseen. Joukkuelajeissa ja valmennusryhmissä yksilön sosiaaliset tarpeet korostuvat. Monelle urheilijalle sosiaaliset tarpeet ovat toiminnan keskeinen sisältö. (Heino 2000.) Kasken (2006, 169) mukaan sosiaalinen yhteenkuuluvuus selittyy henkilökemiasta, ystävyydestä ja kaveruudesta. Hän kirjoittaa, että joukkuelajeissa yhteenkuuluvuutta voi lisätä vapaa-ajalla järjestettävillä tapahtumilla. Heinon (2000, 21-22) mielestä joukkueen tapahtumissa koettu sosiaalinen oppiminen on yhteydessä yksilön henkiseen kehitykseen.

Coxin (1998, 240) mukaan itsensä toteuttamisen tarvetta ohjaa McClland-Atkinson mallin mukaisesti kaksi motivaatiotekijää: onnistumisen kokemukset ja epäonnistumisen pelko. Kasken (2006, 209- 210) mukaan epäonnistumisen pelko voi aiheuttaa haitallisen kilpailujännityksen. Itsensä toteuttamisella tarkoitetaan yksilön halua toteuttaa omia asioitaan, sekä hakea omia rajojaan. Itsensä toteuttamisen tarve urheilijalle on tärkein motivoitumisen lähde. Urheilija on asettanut itselleen suorituksen ehdot ja pyrkii kehittämään itseään niiden suuntaisesti. (Heino 2000, 22-23.)

Yksi perustarpeista on arvostuksen tarve. Tämä liittyy pitkälti omien taitojen tiedostamiseen, sekä niiden vertaamiseen muihin. Tämä tarve tulee hyvin esille kilpaurheilussa pyrkimyksenä menestyä ja kehittyä mahdollisimman nopeasti omalla urallaan. Arvostuksen tarve perustuu hyvin pitkälti vertailuun, valmentajan on pystyttävä valitsemaan urheilijan taitotasoa vastaavat kilpailut, jossa menestyminen on mahdollista. Ilman menestymistä ja sen mukana tuomia onnistumisen elämyksiä urheilija voi helposti turhautua ja mahdollisesti lopettaa urheilemisen. (Heino 2000, 22.)

5.2 Harrastuksen kehityskaari

Lapsuudessa kokeillaan erilaisia harrastuksia. Ensimmäiset viikot uuden harrastuksen parissa ovat tulevaisuuden kannalta ratkaisevia. Tulevaisuuteen vaikuttavat monet tekijät: ohjaajat, kaverit ja toiminnan mielekkyys. Yksilölle mieluinen harrastus saattaa murrosiässä kehittyä suureksi intohimoksi. Intohimovaihe on nuoren kehittymisen kannalta tärkeä. (Heino 2000, 26-27.)

Intohimovaiheen jälkeen seuraa ammattimaisen toiminnan vaihe, jolloin urheilemiselle asetetaan jo korkeampia päämääriä. Tässä vaiheessa urheilemiseen käytetään aikaa niin paljon, että työ tai opiskelukin saattaa kärsiä. Ammattimaisen toiminnan vaiheessa urheileminen ei vielä tuo urheilijalle elantoa. (Heino 2000, 28-29.)

Kun urheilemiseen panostetaan maksimaalisesti, mutta se ei takaa riittävää toimentuloa, ei voida puhua ammatillisuudesta. Monissa lajeissa jäädään jopa huipputasolla ammattimaisen toiminnan vaiheeseen. Ammatillisuuden vaiheessa urheilija saa

toimeentulonsa palkinto- ja sponsorirahoista. (Heino 2000, 28-29.) Kasken (2006, 190-191) mielestä urheilija voi saada rahaa myös suoraan palkkatuloina. Hän toteaa, että joissain lajeissa voi tuloja kertyä niin paljon, että koko loppuelämä on turvattu. Heino (2000, 29-30) puolestaan kertoo, että ammattilaisten on tärkeää suunnitella myös ammatillinen kouluttautuminen, sillä urheilu-ura ammattilaisenakin päättyy joskus. Hänen mukaan ura voi päättyä myös äkillisesti esimerkiksi loukkaantumiseen.

5.3 Urheilu-aika

Huippu-urheilijaksi kehittyminen vaatii sen, että lapsi saa syntymälahjakkuuden urheiluun ja erityisesti johonkin tiettyyn lajiin. Lisäksi lajia tulisi harrastaa 5-15 vuotta ja sitoutua harjoittelemaan sitä. Urheilijan oikeanlainen asenne harjoitteluun ja ylipäättään urheilemiseen on edellytys huippu-urheilijaksi kasvamiselle. Oikean asenteen löytämiseksi on tärkeää, että urheilijalla on kova into lajiin, halu kehittyä sekä voittamisen tahto. Sekään ei pelkästään riitä, vaan lisäksi tarvitaan pitkäjänteisyyttä ja kovaa itsekuria. (Häkkinen, Keskinen, Mero & Nummela 2007, 413.)

Heinon (2000, 55) mukaan on myytti, että menestymisen edellytyksen takeena olisi suuri lahjakkuus lajissa, jota harrastaa. Hänen mielestä menestyvä urheilija on helppo todeta lahjakkaaksi. Urheilijan urakehitys perustuu tavoitteenasetteluun ja työhön, joka tehdään tavoitteen saavuttamiseksi (Heino 2000, 60-70). Kaski (2006, 191) on samaa mieltä, sillä hänen mukaan urheilijan on tehtävä koko ajan töitä oman asemansa eteen.

Tavoitteen avulla pyritään kehittymään nykyisestä tasosta kohti tavoitetasoa. Tavoitteen saavuttamista mitataan kilpailutilanteissa ja mahdollisten välitavoitteiden kautta. Tavoitteiden saavuttaminen vaatii urheilijalta sitoutumista, johon vaikuttavat monet tausta-asiat. Käsitys omista ominaisuuksista vaikuttaa tavoitteiden saavuttamiseen urheilijan omasta näkökulmasta. Sitoutuminen vaatii asennetta, joita tulee tarkkailla harjoittelun säilyttämiseksi oikeinsuuntaisena. (Heino 2000, 60-70.) Lapsena ja nuorena tehdyn harjoittelun hedelmiä korjataan noin 20-35 ikävuoden vaiheilla (Hakkarainen, Jaakkola, Kalaja, Lämsä, Nikander & Riski 2009, 386).

Urheilija haluaa elää hyvää elämää ja tehdä mielekästä työtä peliuran päätyttyä. Paras keino siihen on hankkia koulutus uran aikana. Urheilu-uran aikana saadaan monipuolista kokemusta sosiaalisista taidoista, ryhmässä toimimisesta, paineista ja määrätietoisuudesta. Nämä taidot nauttivat työelämässä arvostusta. Kouluttautuminen auttaa hyödyntämään uran aikaisia opittuja taitoja sekä syntyneitä kontakteja. Siviiliammattiuraan valmistautuminen ennen urheilu-uran päättymistä on arvokasta. (Söyring 2004, 49.)

Urheilu sisältää paljon hyviä asioita, silti urheilija voi alkaa kaivata muuta sisältöä elämälleen. Urheilussa ei voi saavuttaa tavoitteitaan ellei maksa niistä hintaa. Tavoitteisiin pääseminen vaatii uhrauksia urheilijan vapaa-ajasta ja kieltäytymistä siviilielämän houkutuksista. Toisaalta jotkut urheilijat eivät koe tehneensä uhrauksia heidän nauttiessaan urheilemisesta niin paljon. Menestymisen eteen pitää sitoutua harjoitteluun ja jättää epäolennaiset asiat vähemmälle. (Lampikoski & Miettinen 1999, 108-110.)

Menestyneeltä urheilijalta odotetaan menestystä myös jatkossa, jolloin hänen täytyy säilyttää huippukunto mahdollisimman pitkään. Vaikka moni urheilija haluaa menestyä pitkään, harva urheilija pysyy huipulla vuosia. Menestyminen tuo mukanaan julkisuutta ja urheilija joutuu kohtaamaan sen tuomat haasteet. (Heino 2000, 85). Kasken (2006, 193-194) mukaan julkisuus voi viedä urheilijan ajatuksen omasta urheilijan työstään, sillä hänen aika menee kaikkeen muuhun. Heino (2000, s.85) toteaa julkisuuden tuoman riittävän taloudellisen voiton menevän urheilun ohi, joten urheilijan tulisi valita julkiset edustustehtävät valmentautumisen ehdoilla.

5.4 Lopettaminen

Jokaisen urheilijan ura huipputasolla loppuu joskus. Liikunta ja urheilu voi kuitenkin säilyä jollain tasolla läpi elämän. Urheilu-uran loppuminen on iso asia urheilijalle ja siihen tulisi valmistautua etukäteen. Urheilijan tulee miettiä, millä täyttää urheilun tuoma aukko elämässä ja sopeutuminen uuteen elämänrytmiin voi olla vaikeaa. (Kaski 2006, 223.) Urheilusta saatujen myönteisten kokemusten perusteella voi olla vaivatonta

siirtyä uran jälkeen valmennus-, ohjaus tai hallintotehtäviin sekä tapahtuman järjestämis- tai mediatehtäviin. (Hakkarainen, YM. 2009. 386).

Uran yllättävä katkeaminen aiheuttaa vaikeuksia urheilun jättämän tyhjiön täyttämässä. Tämä sama ilmiö havaitaan myös työelämässä. Uran loppumiseen valmistautuneiden urheilijoiden on helpompi täyttää tyhjiö työllä, opiskelulla tai perheellä. Mikäli tyhjiö jää täyttämättä, voi urheilija kokea ettei jäljelle jää mitään. Alkoholismi, masennus tai itsetuhoinen käyttäytyminen saattaa johtua täyttämättömästä tyhjiöstä. (Kaski 2006, 224-225.)

Urheilijan ura voi päättyä suunnittelematta loukkaantumiseen, dopingkäryyn, sosiaalisten suhteiden vuoksi, kustannuksiin tai ajan puutteeseen. Tutkimusten mukaan ongelmia uran jälkeisessä elämässä esiintyy vähemmän niillä, jotka lopettavat uran suunnitellusti. (Kaski 2006, 224.) Toisaalta urheilijan ura voi jatkua, vaikkei sitä itse haluaisikaan. Nuori urheilija ei välttämättä uskalla lopettaa ulkopuolelta tulevan painostuksen vuoksi (Heino 2000, 88).

Heinon (2000, 87) mukaan monelle urheilijalle lopettamispäätös on luonnollinen ja yksinkertainen. Lopettamiseen vaikuttaa uran aikainen menestys ja urheilun ulkopuolinen elämäntilanne. Menestyneen urheilijan lopettaminen on helpompaa kuin menestymättömän. (Heino 2000, 87-88.) Kasken (2006, 223-224) mielestä uraansa tyytyväiset urheilijat saavuttivat tavoitteensa ja päinvastoin. Heino (2000, 87-89) kirjoittaa urheilun lopettamisen olevan vaikeaa, jos siitä saatu korvaus on suuri, jolloin perheen taloudellinen tilanne saattaa heiketä.

Urheilija saattaa menettää mielenkiintonsa urheiluun, mikäli tavoitteita ei ole saavutettu. Motivaation puute voi näkyä myös alisuorittamisessa ja sisäisen palon menettämisestä. Motivaation syyttäminen ulkopuolisilla tekijöillä on haasteellista. Siksi muutoksen tulisi saada alkukipinä urheilijasta itsestään. Jokainen urheilija on vastuussa viimekädessä itselleen, jolloin sisäisen motivaation loppuessa saattaa urheilijan koko ura päättyä. (Kaski 2006, 204.)

6 Motivaatiotekijät urheilussa

6.1 Sisäiset motivaatiotekijät

Sisäiset motivaatiotekijät urheilua kohtaan koostuvat useasta tekijästä. Kaikkein tärkein tekijä kuitenkin on, että urheilija todellakin nauttii lajistaan ja kokee sen tärkeäksi. Tärkeä motivaation ylläpitäjä on onnistumisen elämykset ja tarpeeksi kovat haasteet menestyksen saavuttamiseksi. (Heino 2000, 52.) Jaakkolan (Hakkarainen ym. 2009, 333) mukaan liikuntaharrastuksen jatkumisen kannalta sisäiset motivaatiotekijät ovat avainasemassa. Hän painottaa myös harrastukseen sitoutumisen tärkeyttä.

Lapset ovat syntyneet liikkumaan motivoituneesti. Murrosiän kynnyksellä moni urheilija lopettaa ulkoisten motiivien ja paineiden käydessä liian suuriksi. Siksi valmentajien tulisi synnyttää sisäistä motivaatiota ja sen ilmentymistä harrastuksessa. Sisäinen motivaatio on läsnä silloin, kun osallistutaan toimintaan toiminnan takia. Tällöin osallistumisen motiivina ovat kokemukset ilosta, jota toiminta synnyttää. (Hakkarainen ym. 2009, 333.)

Kulmakivinä sisäiselle motivaatiolla ovat autonomia, pätevyys ja yhteenkuuluvuus. Autonomialla tarkoitetaan urheilijan tunnetta siitä, että hänellä on mahdollisuus päättää toimintaa koskevista asioista, oikeus tehdä valintoja. Urheilijalla on uskomus kykyjensä riittävydestä taidon suorittamisessa sekä tunne siitä, että kuuluu ryhmään osana sitä. Nämä pätevyyskokemukset ja sosiaalinen yhteenkuuluvuuden tunne ovat tärkeitä sisäisiä motivaatiotekijöitä. (Anttila, R. Halonen, S. Kalakoski, V. Laarni, J. Paavilainen, P. 2007, 29-30; Hakkarainen, Y.M. 2009, 333-334). Decin mukaan (1975, teoksessa Nurmi & Salmela-Aro 2002, 41) itsemääräämisen kokeminen ja omaehtoinen päteminen on ihmisen perustarpeita, joiden toteuttamismahdollisuuksien mukaan ihmiset suhtautuvat ympäristöönsä. Hänen mukaan ympäristöt, jotka mahdollistavat näiden perustarpeiden toteuttamisen, lisäävät sisäistä motivaatiota.

Pätevyyden kokemukset voidaan jakaa kahteen osa-alueeseen: tehtävä- ja kilpailusuuntautuneisuuteen. Tehtäväsuuntautunut urheilija saa pätevyyskokemuksia

kehittyessään, laittaessaan kaiken peliin sekä oppiessaan uutta. Kilpailusuuntautunut puolestaan kokee pätevyyttä voittaessaan kanssakilpailijat, jolloin toiminta suuntautuu lopputuloksiin ja menestymiseen suhteessa muihin kilpailijoihin.

Tehtäväsuuntautuneisuus on taidon oppimisen kannalta positiivisempi piirre kuin kilpailusuuntautuneisuus. (Hakkarainen ym. 2009). Liukkonen kertoo (Häkkinen ym. 2007, 224-225), että paras tulos saavutetaan, kun urheilija sekä toimintaympäristö on tehtäväsuuntautunut. Nikanderin (Hakkarainen ym. 2009, 354) mukaan ne urheilijat, joiden tavoiteorientaatiossa on sekä minä- että tehtäväsuuntautuneisuutta saavat enemmän myönteisiä kokemuksia urheilusta.

6.2 Ulkoiset motivaatiotekijät

Ulkoinen motivaatio tarkoittaa toiminnan suorittamista palkkioiden tai pakotteiden vuoksi. Toimintaa kontrolloidaan ulkoisesti, jolloin se on usein ristiriidassa urheilijan omien mieltymysten kanssa. Lyhyellä aikavälillä ulkoiset motiivit voivat kannustaa urheilijaa hyviin suorituksiin ja toimia motivointikeinoja. Pitkällä aikavälillä hyötyä ulkoisista motivaatiotekijöistä ei ole, vaan vaikutus voi muuttua negatiiviseksi. (Hakkarainen, YM. 2009, 333-334.)

Valmennuksessa ulkoisia motivoinnin keinoja ovat komentaminen, rangaistukset ja palkkiot, jolloin niistä tulee urheilijalle motivaatiotekijöitä. Palkkiona voi toimia maine tai kunnia, rahallinen korvaus tai arvostuksen kasvaminen. Rangaistuksena voi kokea maineen menetys, läheisten, valmentajan tai ystävien paheksunta sekä negatiivinen palaute. (Jaakkola, T., Kataja, J. Liukkonen, J. 2006, 68-71.)

Huipputasolla keskeisenä ulkoisena motivaatiotekijänä voivat olla urheilijan palkkiot, joiden mahdollinen viivästyminen vie huomion ja henkisen energian pois päätarkoituksesta. Seuran kannattaa huolehtia siitä, että urheilijan sopimuksissa olevat asiat hoidetaan ajallaan. Mikäli seuran taloudellinen tilanne on huono eikä palkkioita voida maksaa, on siitä hyvä kertoa pelaajille. On myös hyvä kertoa, milloin ja miten palkkiot hoidetaan. (Jaakkola ym. 2006, 68-71.)

Ulkoiset motivaatiotekijät eivät ole niin hyviä urheilijan kannalta kuin sisäiset. Urheilijan motiivit voivat muuttua ulkoisista enemmän sisäisiin, jos on mahdollista suotuisaan valmennusilmapiiriin harjoituksissa. Siksi valmentajan olisi hyvä miettiä, millä keinoilla hän voi tukea ja herättää urheilijan sisäisen motivaation. (Jaakkola ym. 2006, 75.)

6.3 Motivaatioilmasto

Liukkosen (Häkkinen ym. 2007, 225-226) mukaan motivaatioilmastolla tarkoitetaan tilannesidonnaista kilpailu- ja tehtäväsuuntautuneisuutta. Nikander kirjoittaa (Hakkarainen ym. 2009, 354) motivaatioilmaston olevan valmennustilannekohtainen ympäristö, joka linjaa tavoitteet valmennustoiminnalle. Hänen mukaansa urheilussa motivaatioilmastolla tarkoitetaan vallitsevaa psykologista ympäristöä, joka edesauttaa motivaation kehittymistä.

Lapsen vanhemmilla on suuri merkitys lapsen tavoiteorientaatioon sosiaalistamisessa. Myöhemmin suuren roolin ottavat kouluympäristö, kaverit sekä harrastukset. Valmentajan tavoiteorientaatiosuuntaus on nuorelle urheilijalle tulevaisuuden kannalta merkittävä. Myös vanhemmilla on lapsen harrastuksien kautta huomattava rooli tavoiteorientaation kannalta. He yhdessä valmentajan kanssa muodostavat tavoiteorientaatioperustan seuraamalla ja kommentoimalla esimerkiksi kilpailutilanteita. (Häkkinen ym. 2007; 226-227.) Nikanderin (Hakkarainen ym. 2009, 352) mukaan vanhempien toiveita menestyä ei tulisi siirtää suoranaisesti lasten ja nuorten harrastuksiin paineiden sekä epärealististen menestysodotusten vuoksi.

Kilpailusuuntautuneessa toiminnassa resurssit ovat samanlaiset kaikille. Myös tehtävä on samanlainen eikä eriytymistä havaita. Urheilijalle ei anneta paljoakaan vapauksia vaan auktoriteetti on kontrolloiva. Ominaista kilpailusuuntautuneisuudelle on julkinen palkitseminen ja arviointi Ryhmät jaetaan kilpailullisesti lahjakkaimpien toimesta. Testaamiseen varattu aika on rajoitettua ja valmentaja käyttää paljon enemmän aikaa lahjakkaimpiin urheilijoihin minäsuuntautuneessa ympäristössä. (Häkkinen ym. 2007, 226-227.) Minäsuuntautuneelle ympäristölle on ominaista vertailu muihin urheilijoihin

sekä heidän suorituksiin ja tuloksiin. Urheilija pääsee vaikuttamaan pätevyyden kokemuksiin vain vähän. Tämä voi johtaa huonommuuden tunteeseen, koska muiden urheilijoiden tulokset ovat keskeisessä asemassa. (Hakkarainen ym. 2009, 354-355.)

Tehtäväsuuntautuneessa toimintaympäristössä tehtävät eriytetään lasten taitojen mukaisesti. Tällaisessa ympäristössä varusteet ja olosuhteet ovat urheilijan valittavissa. Auktoriteetti on autonominen, lasten oma-aloitteellisuutta korostava. Palkitseminen perustuu yksilön kehittymiseen tai on muuten yksilöllistä. Tehtäväsuuntautuneessa ympäristössä ryhmäjaot tehdään arpomalla. Arviointi suoritetaan yksityisesti ja yksilöllisesti. Suorituksiin ja testauksiin käytettyä aikaa ei rajoiteta. (Häkkinen ym. 2007, 226-227.) Tehtäväsuuntautuneessa motivaatioilmastossa keskitytään urheilijan omien taitojen kehittämiseen. Urheilijalle luodaan ilmapiiri, jossa häntä kannustetaan yrittämään ja tekemään parhaansa. (Hakkarainen, YM. 2009, 354-355.)

Tehtävä- ja minäsuuntautunut motivaatioilmasto eivät ole toisiaan poissulkevia ilmastoja. Urheilussa tulee vastaan tilanteita, jolloin on vaikea erotella motivaatioilmaston suuntautuneisuutta. Valmennuksessa saatetaan korostaa jompaakumpaa suuntautuneisuutta tai osia niistä molemmista. (Hakkarainen ym. 2009, 354; Häkkinen ym. 2007, 226.) Tehtäväsuuntautuneella motivaatioilmastolla on positiivisia vaikutuksia urheilija motivaatitekijöihin. Minäsuuntautunut motivaatioilmasto ei ole haitallista, jos yhtä aikaa toteutetaan tehtäväsuuntautunutta motivaatioilmastoa tai vaikutteita siitä. Pelkästään minäsuuntautunutta motivaatioilmastoa korostava ympäristö on monin tavoin haitallista urheilijan toiminnalle. (Häkkinen ym. 2007, 226.)

Urheilussa valmentajalla on tärkeä rooli oikeanlaisen motivaatioilmaston luojana. Motivaatioilmasto rakentuu urheilijoiden arvioinneista harjoituksissa, ryhmittelyistä, palautteesta, palkitsemisesta sekä tavoista, joilla toimintaa arvioidaan. Urheilijan kannustamisessa ja taitojen kehittämisessä on valmentajalla tärkeä tehtävä. Tärkeää on opettaa urheilijalle, kuinka epäonnistumiset ja negatiiviset asiat käsitellään osana oppimista. Tärkeää on kannustaa tekemään parhaansa harjoituksissa sekä kilpailuissa. Nuorelle urheilijalle tulee antaa pikku hiljaa enemmän vastuuta omasta tekemisestään.

Tärkeään rooliin nousee valmentajan ja urheilijan välinen vuorovaikutus, jonka pitäisi olla avointa ja molemminpuolista. Urheilijan ja valmentajan välinen ajatustenvaihto edesauttaa molempien kehittymistä. Avoin valmennus-urheilijasuhde antaa toimiessaan urheilijalle itseluottamusta ja rohkeutta omien ajatusten ja mielipiteiden kertomiseen. (Hakkarainen ym. 2009, 349-356.)

7 Tutkimuksen tarkoitus ja tutkimusongelmat

Tämän tutkimuksen tarkoituksena oli selvittää pesäpallon ikärajamuutoksen yhteyttä poikien superpesiksen vuosien 2000–2007 mitalipelaajien uran kehittymiseen juniorivuosien jälkeen miesten sarjoissa. Tutkimuksessa tutkittiin myös syitä pelaajauran jatkamiseen tai pelaajauran loppumiseen junioreiden jälkeen. Tutkimuksessa kysyttiin pelaajilta, mikä on heidän mielipide A-poikien nykyisestä ikärajusta. Tutkimuksessa selvitettiin edellä mainittujen lisäksi lopettaneiden pelaajien suhdetta pesäpalloon nyt ja tulevaisuudessa. Tutkimus toteutettiin yhteistyössä Suomen Pesäpalloliiton kanssa tulevien sarjajärjestelmäpäätösten tueksi.

Tutkimusongelmat olivat:

- 1) Onko ikärajamuutoksella ollut yhteyttä pelaajien urakehitykseen A-juniorivuosien jälkeen?
- 2) Mikä on pelaajien mielipide nykyisestä A-juniorien ikärajusta?
- 3) Mitkä olivat juniorivuosien mitalipelaajien pesäpallouran lopettamiseen ja jatkamiseen vaikuttaneet tekijät?
- 4) Mikä on lopettaneiden pelaajien suhde pesäpalloon nyt ja tulevaisuudessa?

8 Tutkimusmenetelmät

8.1 Kohderyhmä

Kohderymänä tutkimuksessa oli vuosien 2000-2007 nuorten superpesiksen mitalijoukkueiden pelaajat. Näiden vuosien aikana mitalin sai yhteensä 254 pelaajaa. Kyselytutkimukseen osallistui 120 pelaajan otos mitalipelaajien ryhmästä, joista 60 vastasivat kyselyyn. Kyselyyn vastanneista pelaajista 20 (33,3%) olivat jo uransa lopettaneita ja 40 (66,7%) pelaajauraansa jatkavia pelaajia. Tulososassa käytetään mitalipelaajista käsitettä pelaajat.

8.2 Tutkimuksen kulku

Tutkimus suoritettiin yhteistyössä Suomen Pesäpalloliiton kanssa. Tutkimusta lähdettiin toteuttamaan pesäpallon vuosikirjojen 2000-2008 avulla, joista selvitimme mitaliseuraturat sekä seurojen nuorten superpesisjoukkueissa mitalin saaneet pelaajat. Pelaajat listattiin Excel- taulukointiohjelmalla mitalivuoden mukaan joukkueittain. Taulukkoon selvitettiin myös pelaajien syntymävuodet vuosikirjojen avulla. Muutamien pelaajien syntymävuotta emme saaneet selville mistään Pesäpalloliiton tietokannoista.

Pesäpallon tulospalvelun tietokannan avulla selvitettiin jokaisen pelaajan kohdalla hänen uransa vaiheet mitalista eteenpäin miesten sarjoissa. Tarkastelimme ja listasimme pelaajan kohdalle vuosittain sarjatasot, missä pelaaja pelasi mitalin jälkeen. Tutkimuksessa otettiin huomioon miesten sarjatasoista kolme ylintä: miesten Suomisarja, miesten Ykköspesis ja miesten Superpesis. Lisäksi tietokannan avulla nähtiin pelaajan viimeinen vuosi edellä mainituilla sarjatasoilla.

Tietokannasta nähtiin myös pelaajien Itä-Länsi-edustukset ja välivuodet, jotka kaikki listattiin taulukkoon pelaajan kohdalle. Taulukon ja tulospalvelun tietokannan avulla laskettiin jokaisen pelaajan kohdalla kolmen vuoden urakehitys, jossa merkattiin kunkin pelaajan sarjataso A-juniorivuosien jälkeisen kolmen vuoden ajalta.

Taustamateriaalista pystyttiin laskemaan pelaajien keski-iat, keskimääräiset lopettamisiat, sekä keskimääräiset urakehitykset. Se, kauan pelaajille kului vuosia miesten superpesikseen mitalin jälkeen, selvisi taustamateriaalin urakehitysosioista.

Taustamateriaalin perusteella pystyttiin laskemaan ja vertailemaan laskettavien asioiden eroavaisuuksia ennen ja jälkeen ikärajamuutoksen.

Kyselytutkimusta varten perustettiin Facebook- ryhmä, jonka tarkoituksena oli kerätä mahdollisimman paljon mitalipelaajia kyselyyn vastaamista varten. Ryhmän avulla tiedotimme pelaajia kyselyä koskevista ajankohtaisista asioista, sekä saimme lähetettyä linkin Suomen Pesäpalloliiton verkkosivuille, jossa kysely oli sähköisessä muodossa.

Tutkimusta varten tehtiin kyselykaavake (Liite 1), joka jaettiin kahdeksi Internet-kyselyksi. Toinen oli suunnattu pelaajille, joiden pelaajaura on loppunut sekä toinen pelaajauraansa jatkaville. Kaavakkeissa oli sekä monivalintakysymyksiä että avoimia kysymyksiä. Kysely julkaistiin kesäkuun 29. päivä. Vastausaikaa annettiin elokuun 19. päivään saakka.

8.3 Tilastolliset tarkastelut

Taustamateriaalin sekä monivalintakysymysten analysointiin käytettiin Microsoft Office Excel- taulukkolaskentaohjelmaa. Tulokset esitettiin keskiarvoina ja prosentteina. Tulokset on esitetty yhden desimaalin tarkkuudella. Avoimien kysymysten vastaukset purettiin yksitellen mahdollisimman tarkasti ottaen kaikkien mielipiteet huomioon.

9 Tulokset

9.1 Ikärajamuutoksen yhteispelaajien urakehitykseen A-juniorivuosien jälkeen

Pelaajien kartoitus ja urakehitys selvitettiin tehdyn uratutkimuksen ja kyselylomakkeen perusteella. Taulukossa on jaettu pelaajat kahteen ryhmään, ennen ikärajamuutosta ja jälkeen ikärajamuutoksen (Taulukko 1). Taulukosta tulee ilmi lopettaneiden ja vielä pelaavien määrät molemmista ryhmistä. Osa pelaajista on pelannut sekä ennen että jälkeen ikärajamuutoksen, joten he ovat laskettuna molempiin kategorioihin. Ennen ikärajamuutosta pelaajia oli yhteensä 136. Pelaajista pelaa edelleen 63 (46,3%) pelaajaa ja lopettaneita on 73 (53,7%) pelaajaa. Ikärajamuutoksen jälkeen pelaajia on yhteensä 161. Tästä määrästä pelaa edelleen 103 pelaajaa ja lopettaneita pelaajia on 60.

Taulukko 1. Vuosien 2000-2007 pelaajien kartoitus

Vuosien 2000-2007 mitalipelaajat	2000-2003	2004-2007	Yhteensä
Lopettaneet	73	60	133
Vielä pelaavat	63	101	166
Pelanneet sekä 2000-2003 että 2004-2007			43
Yhteensä	136	161	254

Vuosien 2000-2007 poikien superpesiksen mitalipelaajista monet pelasivat useaa eri sarjaa saman vuoden aikana (N=254). Ennen ikärajamuutosta pelanneet pelaajat ovat vuoden nuorempia siirtyessään miesten sarjoihin. Ennen ikärajamuutosta pelanneet täyttävät ensimmäisenä vuotena A- junioreiden jälkeen 21 vuotta ja muutoksen jälkeen 22 vuotta.

Ensimmäisenä vuotena A-junioreiden jälkeen pelaajat olivat jakautuneet tasaisesti eri sarjoihin. Ennen ikärajamuutosta pelanneista pelaajista enemmistö pelasi ykköspesistä, kun taas ikärajamuutoksen jälkeen enemmistö pelasi suomisarjaa. Superpesis pelaajia pelasi ensimmäisenä vuotena noin kolme prosenttiyksikköä enemmän ennen ikärajamuutosta. Lisäksi pelaajat olivat vuoden nuorempia verrattaessa pelaajiin ikärajamuutoksen jälkeen. Suhteessa pelaajia on lähes yhtä paljon ennen ikärajamuutosta ykköspesiksessä kun taas ikärajamuutoksen jälkeen suomisarjassa.

Toisena vuotena pelaajien suhteellinen jakautuminen eri sarjoihin ei ollut enää niin tasaista kuin ensimmäisenä vuonna. Ennen ikärajamuutosta mitalin saaneista pelaajista enemmistö pelasi Superpesistä, kun ikärajamuutoksen jälkeen mitalin saaneista pelaajista pelasivat enimmäkseen ykköspesistä. Pelaajia pelasi suhteessa lähes yhtä paljon superpesiksessä ikärajamuutosta ennen pelanneista kuin ikärajamuutoksen jälkeen pelanneista pelasi ykköspesistä.

Kolmas vuosi poikien superpesiksen jälkeen sujui lähes yhtä monella pelaajalla superpesiksessä niin ennen kuin jälkeen ikärajamuutoksen. Eroa ikärajamuutoksen molemmin puolin on alle prosenttiyksikkö. Pelaajat jakautuivat eri sarjoihin ikärajamuutoksen molemmin puolin lähes tasaisesti kolmantena vuotena siirryttäessä miesten joukkueisiin poikien superpesiksen jälkeen.

Taulukko 2. Pelaajien osallistuminen eri sarjatasoille juniorivuosiin jälkeen

	Ennen ikärajamuutosta			Ikärajamuutoksen jälkeen		
	1.	2.	3.	1.	2.	3.
Vuodet A-junioreiden jälkeen						
Pelaajien ikä (vuotta)	21	22	23	22	23	24
Suomisarja	30,8 %	21,5 %	18,2 %	34,7 %	23,1 %	16,7 %
Ykköspesis	35,2 %	35,4 %	35,1 %	33,3 %	43,1 %	35,7 %
Superpesis	34,1 %	43,0 %	46,8 %	31,9 %	33,9 %	47,6 %

Pelaajien uran kehittyminen poikien superpesiksen jälkeen kulkee yhtä sarjatasoa alempana kahtena ensimmäisenä vuotena miesten joukkueissa ikärajamuutoksen jälkeen. Kolmantena vuotena erot sarjoissa pelaavien pelaajien määrässä tasoittuvat. Ennen ikärajamuutosta mitalin saaneet pelaajat nousivat korkeammalle tasolle kautta aikaisemmin kuin muutoksen jälkeen mitalin saaneet pelaajat. Lisäksi ennen ikärajamuutosta pelanneet pelaajat ovat vuoden nuorempia siirtyessään miesten sarjoihin. (Taulukko 2)

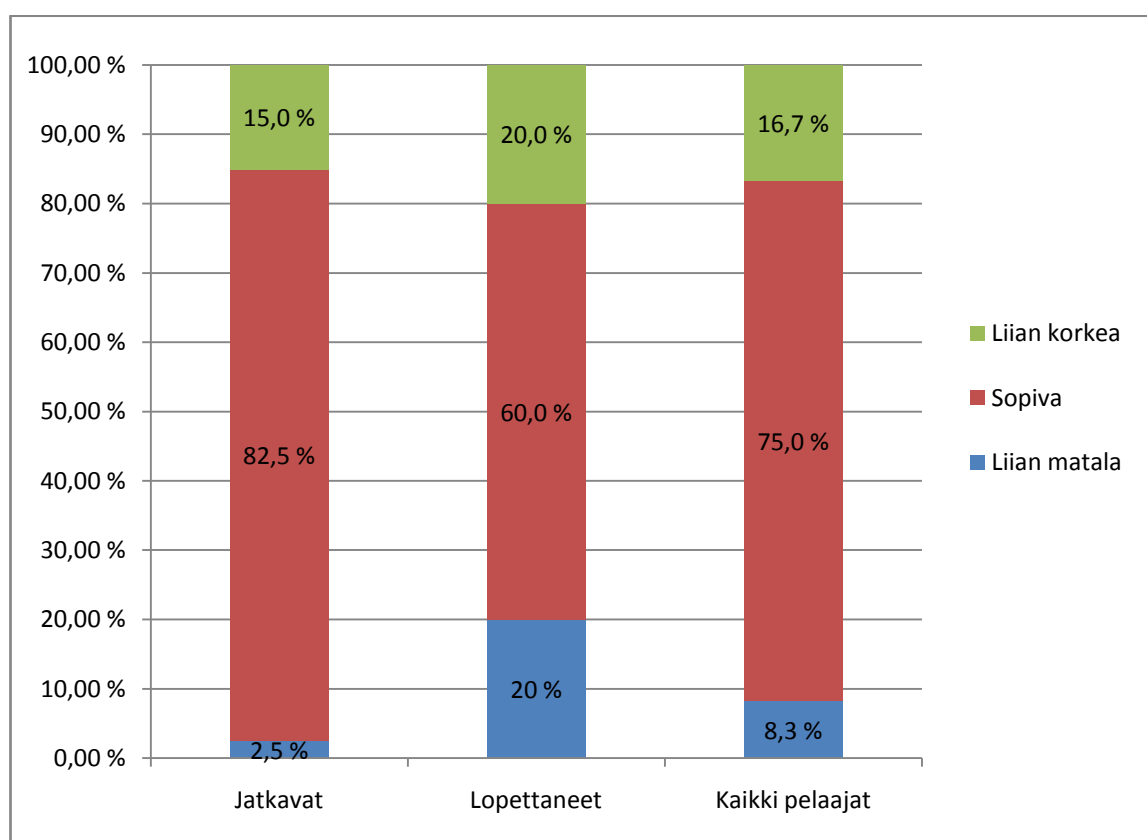
Nuoria pelaajia nousi miesten superpesikseen enemmän ennen ikärajamuutosta kuin ikärajamuutoksen jälkeen. 22-vuotiaiden mitalipelaajien määrä miesten superpesiksessä oli noin 11 prosenttiyksikköä suurempi ennen ikärajamuutosta kuin ikärajamuutoksen jälkeen pelanneiden pelaajien määrästä. 23-vuotiaiden pelaajien osuus miesten superpesiksessä A-junioreiden pelaajista oli ennen ikärajamuutosta 12,9 prosenttiyksikköä suurempi kuin muutoksen jälkeen.

Poikien superpesiksen pelaajien lopettamisen keskimääräinen ikä oli 21,8 vuotta (N=254) vuosina 2000-2007. Vuosien 2000-2007 aikana poikien superpesiksen keskimääräinen yläikäraja oli 20,5 vuotta. Ennen ikärajamuutosta pelannut pelaaja lopetti pesäpallon pelaamisen keskimäärin 22,0 vuoden ikäisenä. Ikärajamuutoksen jälkeen pelaajien lopettamisen keski-ikä on muuttunut 21,6 vuoteen. Ikärajamuutoksen

jälkeen pelanneet pelaajat lopettavat pesäpallon pelaamisen nuorempina kuin ennen ikärajamuutosta pelanneet. Ennen ikärajamuutosta pelaajat pelasivat keskimäärin kaksi vuotta miesten sarjoissa ennen pelaajauransa lopettamista. Ikärajamuutoksen jälkeen miesten sarjoissa jatkettiin vähän reilun puolen vuoden ajan siirryttäessä miesten joukkueisiin.

9.2 Mitalipelaajien mielipide nykyisestä A-junioreiden ikärajasta

Pelaajille suunnatussa kyselytutkimuksessa kysyttiin mielipidettä nykyisestä poikien superpesiksen ikärajasta. Poikien superpesiksen ikäraja on ollut vuodesta 2004 asti 21 vuotta. Pelaajauraansa jatkavien ja lopettaneiden välillä havaittiin jonkin verran eroja.

Kuvio 3. Pelaajien mielipide poikien superpesiksen nykyisestä yläikärajasta

Yhteensä 16,7 % vastanneista pelaajista (N=60) kertoivat nykyisen ikärajan olevan liian korkea. Lopettaneista pelaajista (N=20) viidesosa (20 %) arvioi ikärajan olevan liian korkea. Pelaajauraansa vielä jatkavista pelaajista (N=40) 15 % puolestaan kertoi omassa mielipiteessään kannattavansa ikärajan laskemista. Eroa uransa lopettaneiden ja jatkavien välillä oli viisi prosenttiyksikköä.

Kovinkaan moni vastanneista pelaajista ei pitänyt ikärajaa liian matalana. Liian matalana ikärajaa pitivät vain 8,3 % pelaajista. Lopettaneista pelaajistaviidesosan (20 %) mielestä ikäraja on liian matala, kun taas pelaajauraa jatkaneista pelaajista vain muutama (2,5 %) oli sitä mieltä, että 21 vuoden ikäraja on liian matala. Eroa pelaajauran vaiheiden välillä oli täten jonkin verran. Eroa lopettaneiden ja jatkavien välillä on 17,5 prosenttiyksikköä.

Vuosina 2000-2007 poikien superpesiksessä mitalin saaneista pelaajista kolme neljäsosaa (75%) pitivät nykyistä ikärajaa sopivana. Lopettaneista pelaajista yli puolet (60%) oli sitä mieltä, että ikäraja on nykyisellään hyvä. Suuri osa (82,5%) pelaajauraansa vielä jatkavista pelaajista pitivät nykyistä 21 vuoden ikärajaa sopivana poikien superpesiksessä.

Pelaajilla oli mahdollista kertoa myös avoimesti mielipiteitään poikien superpesiksen 21 vuoden ikärajasta. Ikärajan nousua perusteltiin sillä, että siirtyminen miesten joukkueisiin olisi helpompaa silloin, kun pelaajat ovat vanhempia. Vastanneiden mielestä kynnys siirtyä miesten sarjoihin olisi tällöin isompi.

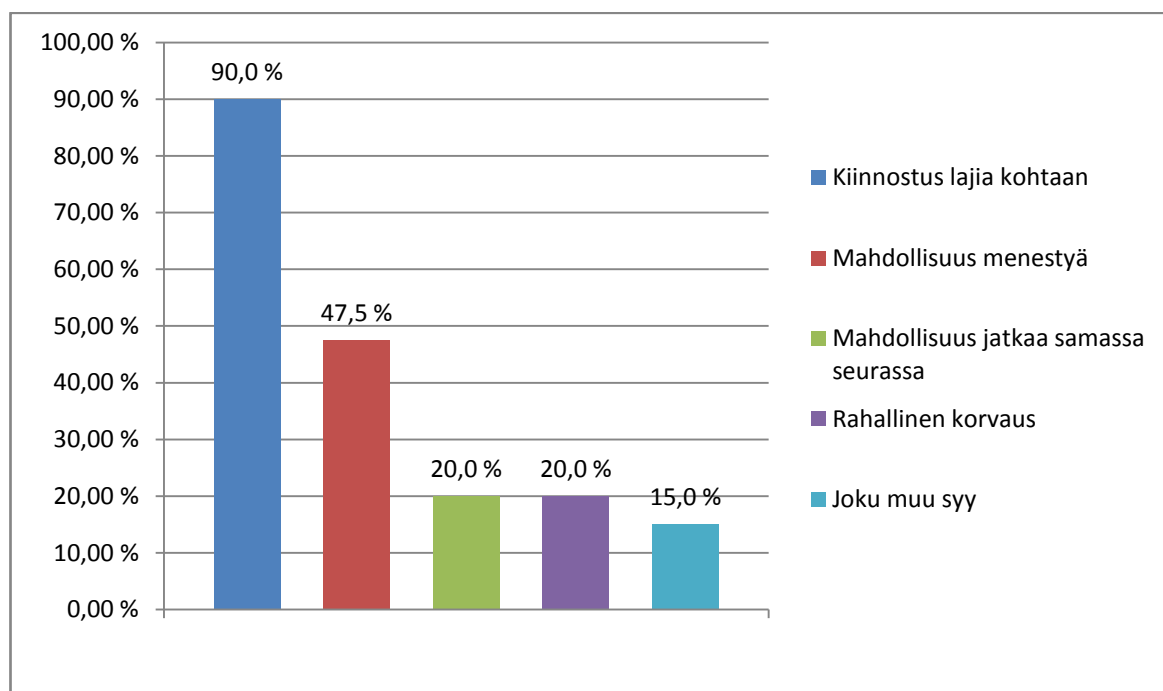
Ikärajan laskua kannattavat pelaajat pitävät 21-vuotiaita enemmän miehinä, kuin poikina. Heidän mielestään korkea ikäraja ei palvele pelaajien kehittymistä sillä perusteella, että samat pelaajat pelaavat monta vuotta vastakkain samassa sarjassa. Nykyisellä ikärajalla erään vastaajan mielestä muodostuu ongelmaksi se, etteivät parhaat A-pojat pääse omanikäistensä otteluihin miesten superpesiksen viedessä pelaajat ennen kuin he kasvavat sieltä yli-ikäisiksi. Ikärajaa alentavat pelaajat kertoivat, että laskemalla poikien superpesiksen ikärajaa, nousisivat miesten suomisarjan ja ykköspesiksen taso.

Pelaajien keskuudessa yleinen mielipide oli, ettei poikien superpesistä tulisi missään nimessä ainakaan lakkauttaa. Pelaajat pitäisivät lakkauttamista erittäin suurena virheenä pesäpallon kannalta. Moni pelaaja kuitenkin kertoi, että jotain nykyiselle poikien superpesikselle pitäisi tehdä. Osa pelaajista oli sitä mieltä, että ongelmat ovat jossain muualla kuin A-poikien sarjassa, kuten C-ikäisten pelikentän koossa ja

juniorivalmentajien ammattitaidossa. Suurin osa pelaajista oli kuitenkin sitä mieltä, ettei poikien superpesiksen ikärajaa kannata muuttaa suuntaa eikä toiseen.

9.3 Juniorivuosien mitalipelaajien pesäpallouran lopettamiseen ja jatkumiseen vaikuttaneet tekijät

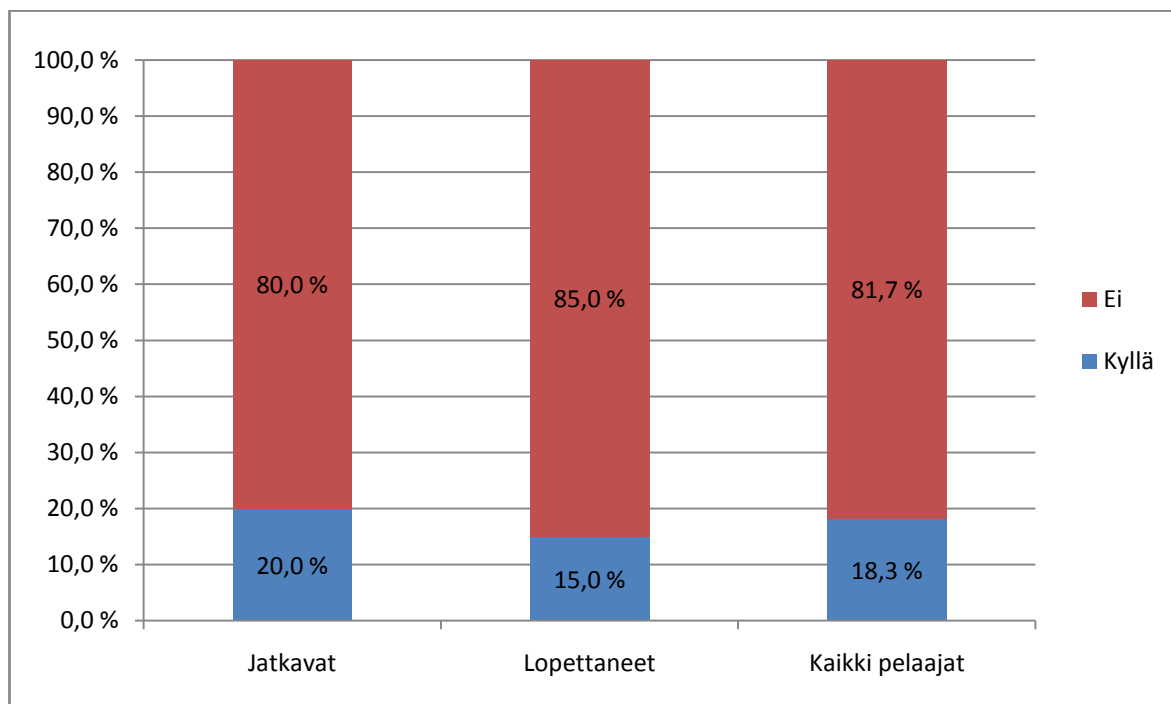
Suurin osa (90,0 %) pelaajista kertoi suurimmaksi syyksi pelaajauran jatkumiseen kiinnostuksen lajia kohtaan. Lähes puolet pelaajista (47,5 %) jatkoi pelaajauraansa menestymismahdollisuuden vuoksi joko omassa tai jossain muussa seurassa. Viidesosa (20 %) pelaajista jatkaa pelaajauraansa sen vuoksi, että he voivat jatkaa uraansa samassa seurassa. Niin ikään viidesosa (20 %) pelaajista jatkaa miesten sarjoihin rahallisen korvauksen takia. Alle viidesosa (15 %) pelaajista kertoo jatkamisen syyksi jonkun muun kuin vastausvaihtoehdoissa esitetyn syyn. Vastajat saivat valita yhden tai useamman vaihtoehdon.

Kuvio 4. Pelaajien (N=40) yleisimmät syyt pelaajauran jatkamiseen

Alle viidesosa (18,3 %) pelaajista on pitänyt uransa aikana yhden tai useamman välivuoden. Vielä pelaavista pelaajista viidesosa (20 %) on pitänyt vähintään vuoden tauon pelaamisesta ja jatkanut sen jälkeen uraansa. Lopettaneiden pelaajien keskuudessa

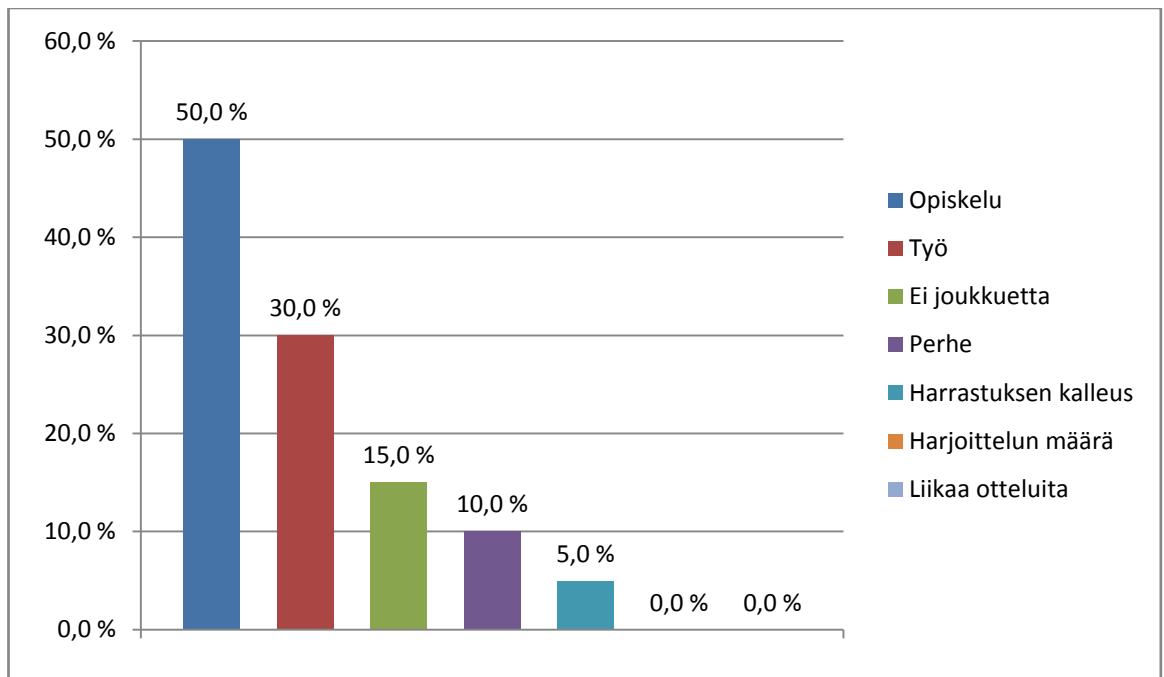
välivuoden on pitänyt yli kuudesosa (15 %) pelaajista. Valtaosa pelaajista (81,7 %) ei ole uransa aikana välivuotta pitänyt. Lopettaneiden ja uransa jatkavien pelaajien välillä ei ole merkittävää eroa välivuosien pitämisessä.

Kuvio 5. Pelaajauransa jatkavien (N=40) ja uransa lopettaneiden (N=20) välivuodet heidän uransa aikana

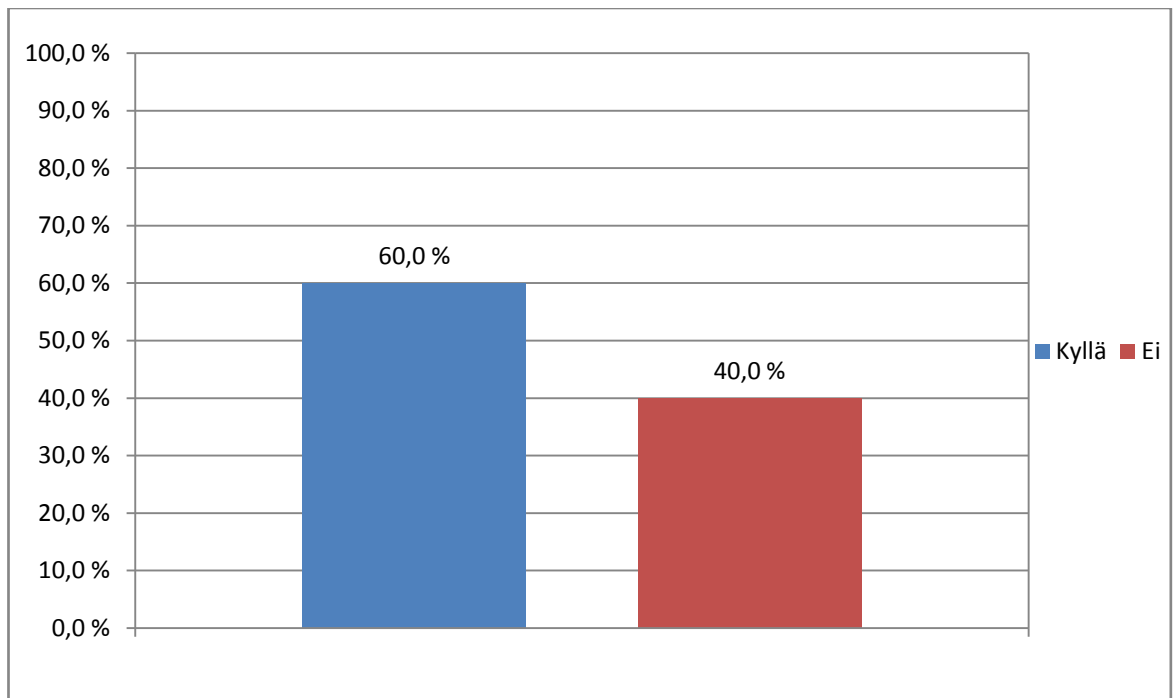
Pelaajilla oli mahdollisuus kertoa syy välivuoden pitämiseen. Välivuotia pidettiin useimmiten opiskelun vuoksi, joka suoritettiin kotimaassa tai ulkomailla. Motivaation ja harjoitteluinnoituksen hiipuminen vaikutti myös välivuotien pitämiseen. Työtehtävät kotimaassa tai ulkomailla johtivat pelaajilla välivuoteen tai useampiin välivuosiin.

Pelaajauransa lopettaneista pelaajista melkein puolet (45,0 %) kertoi suurimmaksi lopettamisen syyksi ajan puutteen. Puolilla pelaajista opiskelu esti pelaajauran jatkumisen. Alle kolmanneksella pelaajista (30,0 %) työ esti pelaajauran jatkumisen poikien superpesiksen jälkeen. Muutaman pelaajan (5,0 %) mielestä heidän ura katkesi pelaamisen kalleuteen. Joukkueen puuttuminen oli lopettamisen syy vajaan viidennekselle pelaajista (15,0 %). Myös perhe-elämä esti pelaamisen jatkamisen kymmenykselle pelaajista. Pelaajilla oli mahdollisuus valita yksi tai useampi vaihtoehto lopettamisen syyksi. (N=20)

Kuvio 6. Pelaajauransa lopettaneiden pelaajien lopettamisen syyt (N=20)

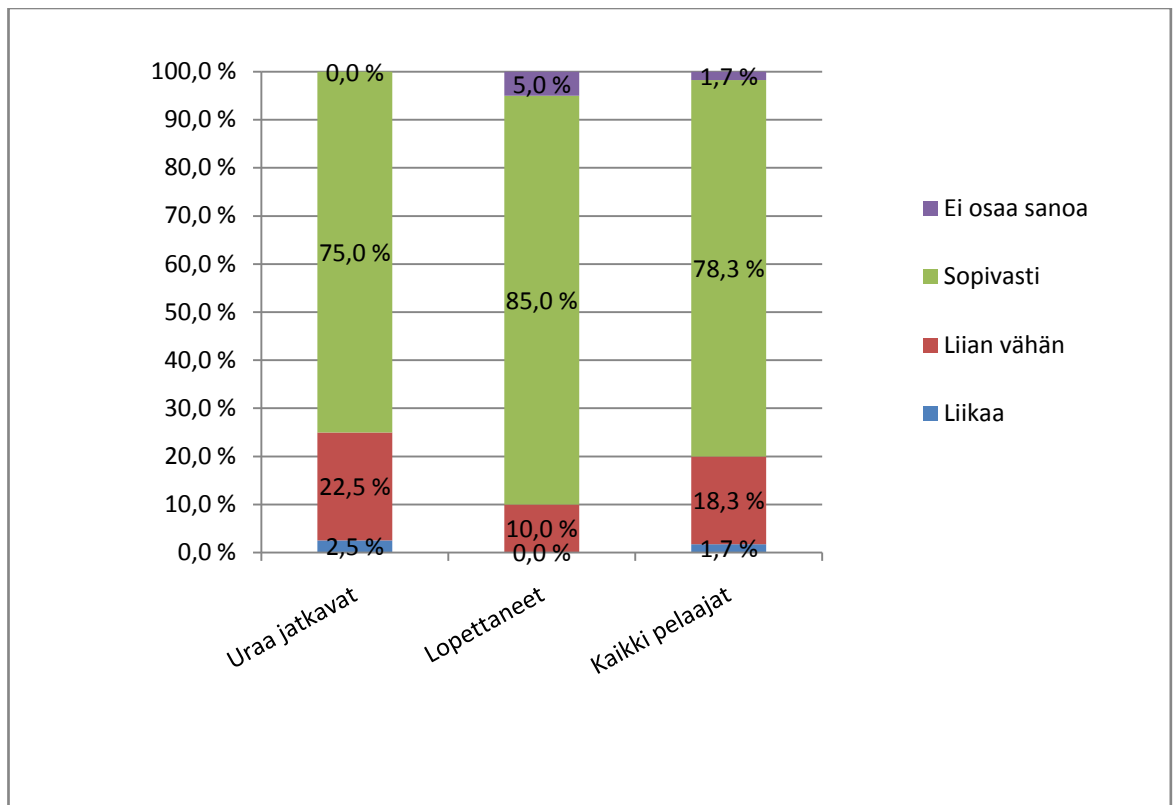
Motivaatio harjoitteluun ja pelaamiseen oli yksi tärkeä lopettamisen syy pelaajien mielestä, kun heiltä kysyttiin muita kuin yllämainittuja lopettamisen syitä. Pelaajilta kysyttiin myös valmentajan vaikutusta pelaajauran loppumiseen. Suurin osa (95,0 %) pelaajista kertoi, ettei valmentaja vaikuttanut lopettamispäätökseen. Lopuilla (5,0 %) valmentaja vaikutti pelaajauran loppumiseen etenkin silloin, kun rooli joukkueessa oli liian pieni tai pelaajan mielestä väärä.

Kuvio 7. Pelaajauraansa jatkavien pelaajien pääseminen miesten Superpesisjoukkueen harjoitusryhmään poikien superpesiksen jälkeen

Yksi monista mittareista urakehityksen kannalta A-juniorivuosien on pelaajien pääsy miesten superpesiksen harjoitusryhmään. (N=40) Vastanneista vielä pelaajauraansa jatkavista pelaajista yli puolet (60,0 %) oli päässyt harjoittelemaan miesten joukkueen kanssa ja alle puolet jatkavista pelaajista (40,0 %) ei päässyt harjoittelemaan Superpesisjoukkueen harjoitusryhmään.

Suurelle osalle pelaajista (78,0 %) harjoittelun määrä kasvoi sopivasti siirryttäessä poikien superpesiksestä miesten joukkueiden harjoitusryhmiin. (N=60) Alle viidesosa (18,0 %) kaikista pelaajista olisi halunnut harjoitella vielä enemmän juniorivuosien jälkeen miesten joukkueissa. Vain muutaman pelaajan mielestä harjoittelumäärät kasvoivat liikaa juniorivuosien jälkeen harjoitteluryhmän muuttuessa.

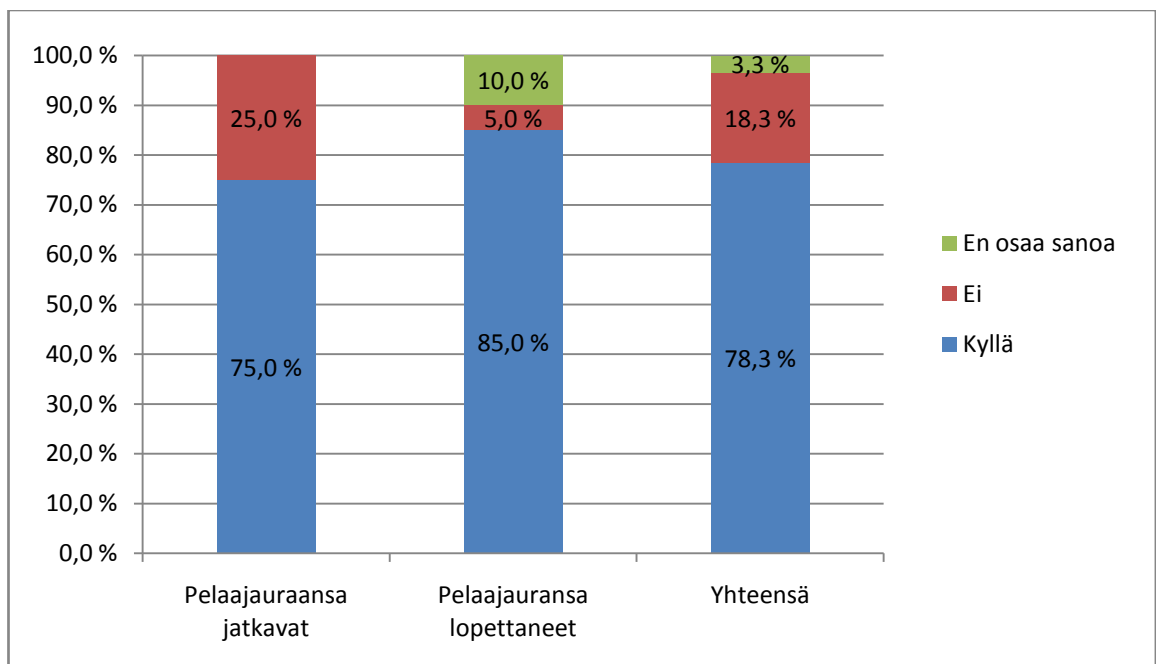

Kuvio 8. Pelaajien (N=60) mielipide harjoittelumäärän muuttumisesta siirryttäessä miesten harjoitteluryhmään

Noin neljäsosa (23,0 %) pelaajauraansa vielä jatkavista pelaajista olisi toivonut harjoittelumäärien kasvavan siirryttäessä A-junioreista miesten joukkueen harjoitusryhmään. Pieni osa pelaajista (3,0 %) kertoi harjoittelumäärän kasvaneen liikaa, ja suurimman osan mielestä harjoittelu kasvoi määrällisesti sopivasti.

Lopettaneista pelaajista kymmenesosan mielestä harjoittelun määrä olisi voinut kasvaa enemmän kuin mitä se kasvoi siirtyessä miesten harjoituksiin. Kukaan lopettaneista pelaajista ei kertonut harjoittelumäärän kasvaneen liian suureksi miesten joukkueessa. Myös lopettaneista pelaajista valtaosa oli tyytyväinen harjoittelumäärien lisäykseen miesten harjoitusryhmiin siirryttäessä.

Reilusti yli puolet (78,3 %) pelaajista kertoi harjoittelun muuttuneen laadukkaammaksi siirtyessä miesten harjoitusryhmiin, riippumatta onko peliura jatkunut vai ei. Osa pelaajista (18,3 %) ei kokenut harjoittelun muuttuneen laadukkaammaksi. Näistä enemmistö (25 %) oli pelaajauraansa edelleen jatkavia.

Kuvio 9. Pelaajat (N=60) kertoivat harjoittelun muuttumisesta laadukkaammaksi siirtyessä miesten joukkueisiin.

Pelaajat kuvailivat harjoittelun muuttuneen eniten määrän suhteen sekä fyysisen vaatimustaso ja sen painotus harjoittelussa oli kovempi miesten joukkueiden harjoituksissa. Myös harjoittelun laatu oli parempaa valtaosan mielestä. Osalla kuitenkin harjoittelun määrä oli laskenut, mutta laatu puolestaan lisääntynyt. Jotkut pelaajista kertoi lihahuollon ja palauttavan harjoittelun määrän kasvaneen merkittävästi siirryttäessä miesten harjoitusryhmiin.

Pelaajauran jatkumiseen suurin syy on edelleen kova kiinnostus ja intohimo pesäpalloa kohtaan lajina. Menestyminen kannustaa huipulle tähtäviä pelaajia lajin parissa jatkamiseen eli palkinnot houkuttavat. Pelaamisesta saatu rahallinen korvaus ei ole peliuran jatkumisen kannalta oleellista. Kun pelaaja nostetaan poikien superpesiksen jälkeen miesten harjoitusryhmään, säilyy pelaajan motivaatio jatkaa lajia miesten sarjoissa. Väli vuosien määrä pelaajien keskuudessa ei ole verrannollinen lopettamisiin.

Lopettamisen suurin syy on ajan puute joko opiskelun, työn tai perhe-elämän takia. Avoimien kysymysten perusteella motivaation puute oli myös merkittävä tekijä pelaajien tehdessä lopettamispäätöstään. Joukkueen hajoaminen tai muuton myötä

mahdollisuus pesäpallon pelaamiseen tarpeeksi korkealla tasolla johti pelaajan peliuran loppumiseen. Valmentaja ei yleensä ole lopettamispäätöksen suurimpana syynä.

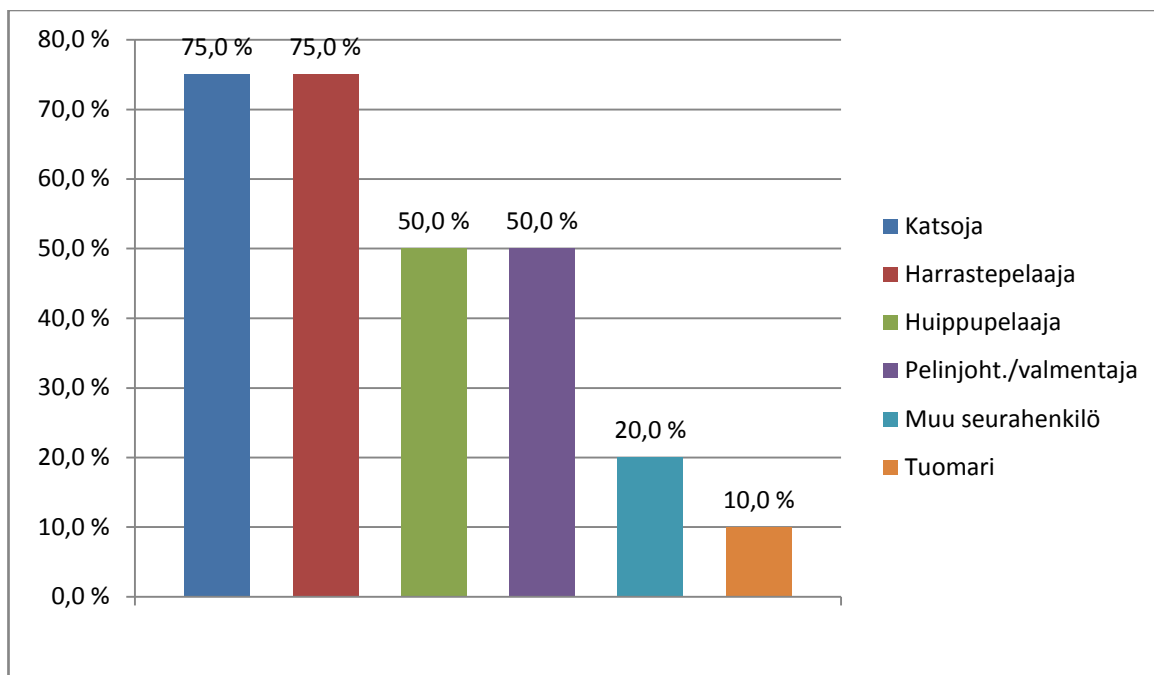
Harjoittelun laatu lisääntyi poikien superpesiksestä siirryttäessä miesten sarjoihin sekä pelaajauraansa jatkavien että jo lopettaneiden mielestä. Harjoittelun määrä ei pelaajien mielestä kasvanut liikaa. Osa pelaajista olisi ollut valmiita harjoittelemaan vielä enemmän. Harjoittelun ja ylipäätään pelaamisen vaatimusten kasvaessa aikarajoitteet voivat vaikuttaa pelaajien lopettamispäätöksiin poikien superpesiksen jälkeen siirryttäessä miesten sarjoihin. Poikien superpesiksessä mitalin vuosina 2000-2007 saaneet pelaajat lopettavat pelaajauransa kokonaan keskimäärin reilun vuoden päästä siitä, kun he siirtyvät miesten harjoitusryhmiin.

9.4 Pelaajien suhde pesäpalloon nyt ja tulevaisuudessa

Tutkimuksessa kysyttiin myös lopettaneiden pelaajien halukkuutta palata takaisin aktiiviseksi pelaajaksi, heidän nykyistä suhdettaan pesäpalloon sekä tulevaisuuden mahdollisia roolejaan pesäpallon parissa. (N=20) Vastaajien joukossa oli lopettaneita mitalipelaajia sekä vuosilta 2000-2003 että vuosilta 2004-2007.

Viidesosa (20,0 %) lopettaneista pelaajista aikoi jossain vaiheessa palata takaisin aktiiviseksi pelaajaksi. He haluaisivat vielä väli vuoden tai väli vuosien jälkeen jatkaa uraansa miesten suomisarjassa, ykköspesiksessä tai superpesiksessä. Loput (80 %) kokivat pelikentille palaamisen, jollekin miesten kolmelle ylimmälle sarjatasolle, mahdottomaksi eivätkä uskoneet palaavansa aktiiviseksi pelaajiksi. Neljä viidesosaa lopettaneista pelaajista uskoivat lopettamispäätöksensä pitävän.

Pelaajauransa lopettaneet pelaajat haluavat kuitenkin pysyä lajin parissa, sillä suuri osa heistä siirtyy johonkin muuhun rooliin. Hyvin pieni osa (5,0 %) poikien superpesiksen mitalipelaajista jättää lajin kokonaan. Reilusti yli puolet (80,0 %) entisistä pelaajista jatkaa pesäpallon parissa katsojana. Harrastepelaajana jatkavat oman aktiiviuran jälkeen alle viidesosa (15,0 %) lopettaneista pelaajista.

Kuvio 10. Roolit, joissa lopettaneet pelaajat voisivat kuvitella toimivansa tulevaisuudessa pesäpallon parissa (N=20)

Tutkimuksessa kysyttiin lopettaneilta pelaajilta heidän tulevaisuuden mielenkiinnonkohteita pesäpallon saralla. Pelaajat saivat valita yhden tai useamman vaihtoehdon. Tulevaisuudessa lopettaneet pelaajat halusivat toimia jollain tavalla pesäpallon parissa. Yli puolet (75,0 %) voisi kuvitella itsensä tulevaisuudessa pesäpallokatsomoissa. Kolme neljäsosaa (75,0 %) haluaisi tulevaisuudessa pelata harrastepelaajana pesäpalloa. Pieni osa lopettaneista (5,0 %) haluaisi palata huippupelaajaksi. Tuomareina haluaisi tulevaisuudessa toimia kymmenesosa (10,0 %) lopettaneista. Puolet lopettaneista (50,0 %) pelaajista haluisi joskus toimia valmentajana tai pelinjohtajana pesäpallokentillä. Muuna seuratoimihenkilönä haluaisi jatkossa toimia viidesosa (20,0 %) lopettaneista.

Kaiken kaikkiaan seuratoiminnassa jollain tavalla joko pelaajana, valmentajana, pelinjohtajana tai muuna seuratoimihenkilönä voisi jatkossa toimia lähes puolet (48,75 %) lopettaneista pelaajista. Kolme neljäsosaa (75 %) entisistä pelaajista voisivat toimia katsojina tulevaisuudessa. Jollain tavalla pelitapahtumissa mukana voisi olla yli puolet (62,5 %) jo lopettaneista pelaajista.

10 Pohdinta

Tässä tutkimuksessa tutkittiin pelaajien urakehitystä ennen ja jälkeen ikärajamuutoksen miesten sarjoissa. Tutkimuksessa tutkittiin myös syitä pelaajauran jatkamiseen tai pelaajauran loppumiseen juniori-ään jälkeen. Tutkimuksessa kysyttiin pelaajilta, mikä on heidän mielipide A-poikien nykyisestä ikärajusta. Tutkimuksessa kävi ilmi lopettaneiden pelaajien suhdetta pesäpalloon nyt ja tulevaisuudessa. Tutkimus toteutettiin yhteistyössä Suomen Pesäpalloliiton kanssa tulevien sarjajärjestelmäpäätösten tueksi.

Tutkimuksen perusteella ennen ikärajamuutosta pelaajat nousivat poikien superpesiksestä miesten superpesiksen harjoitusryhmiin nuorempina. Pelaajat ovat varmasti fyysisesti valmiimpia superpesikseen, mitä vanhempina he sinne nousevat, koska harjoitteluvuosia on tällöin kertynyt enemmän. Kehittykö heistä sitten tulevaisuudessa huippupelaajia? Tärkeäksi seikaksi nousee juniorivuosien aikana tapahtunut harjoittelu.

Tutkimuksesta käy ilmi, että poikien superpesiksen mitalipelaajien ura kehittyy hitaammin niillä pelaajilla, jotka ovat saaneet A-junioreiden mitalin ikärajamuutoksen jälkeen, jos mittarina on miesten superpesikseen pääseminen. Nykyään joudutaan helpommin suomisarjaan pelaamaan A-junioreiden jälkeen. Suomisarja ei ole välttämättä kunnianhimoiselle mitalipelaajalle tarpeeksi motivoiva sarja, jotta pelaajaura jatkuisi. Tämä voi vaikuttaa samalla myös harjoittelumotivaatioon. Ennen ikärajamuutosta pelanneet pelaajat nousivat nopeammin ja nuorempina miesten superpesikseen, jolloin he pääsivät nuorena kiinni pesäpallon ammattimaisuuteen ja jatkavat huipputasolla pitempään. Muutoksen jälkeen mitalin saaneista pelaajista kärsivällisimmät jatkavat pelaajauraansa alasarjoista kohti Superpesistä, ja nousevat sinne myöhemmin urallaan. Osa kuitenkin turhautuu ja lopettaa uransa, mikäli pelipaikkaa ylhäältä ei tule.

Tutkimuksesta käy ilmi ikärajamuutoksen lyhyen aikavälin vaikutus pelaajien uran kehittymiseen. Pelaajat nousevat superpesikseen yhä vanhempina, jolloin uusien huippupelaajien esiinmarssi kestää kauemmin. Toki yksittäisiä poikkeuksia on.

Pesäpallon tulevaisuus on kiinni tulevista huippupelaajista, koska nykyisten parhaiden pelaajien keski-ikä alkaa lähestyä 30 ikävuotta. Ikärajan nostamisen yksi tavoitteista oli, että pesäpallon pääsarjaan tulisi poikien superpesiksestä enemmän valmiita, nuoria pelaajia. Tutkimuksen tulosten perusteella ikäraja kannattaisi laskea vanhaan 20 ikävuoteen, jolloin nuoria miesten Superpesispelaajia tuli enemmän.

Ikärajamuutoksen jälkeen pelanneita pelaajia on ollut enemmän johtuen siitä, että vuosina 2003 ja 2004 sarjassa sai pelata samat pelaajat. Ikärajan muutos mahdollisti pelaajien pelaamisen vuoden pitempään poikien sarjassa. Tällä voi olla yhteys siihen, ettei kaikille pelaajille riittänyt vastuuta poikien superpesisjoukkueessa, joissa yleensä menestystavoitteet ovat korkealla ja parhaimmat pelaajat pelaavat. Monesti vanhimmat pelaajat jyräävät nuorien ylitse fyysisyydellään ja kokemuksellaan jo junioreissa, kun tavoitellaan mestaruutta. Tämä voi johtaa siihen, että nuori pelaaja ei saa tarpeeksi vastuuta ja motivaatio harjoitteluun kärsii, kun peliaikaa ei tule tarpeeksi. Vastuun vähäisyydellä voi selittyä se, että lopettaneiden pelaajien määrän ero ennen ja jälkeen ikärajamuutoksen on vain 13.

Alasarjojen taso on laskenut vuosien saatossa eikä siellä pelaavien pelaajien harjoitteluun keskitytä siinä määrin missä pääsarjan joukkueiden pelaajien. Pelaaminen alasarjoissa saattaa olla poikien superpesiksen pelaajille liian harrastetoimintaa, jolloin heidän motivaatio pelaamiseen laskee ja kynnyks lopettaa pienenee. Nykyisin esimerkiksi miesten suomisarjassa pelaa paljon aktiiviuransa lopettaneita niin sanottuja jäähyttelijöitä, jotka eivät panosta harjoitteluun ja pelaamiseen tarvittavalla tavalla. Nuori huipulle pyrkivä pelaaja näkee väärää harjoittelukulttuuria, ja muuttaa omia tapojaan joukon mukana. Alasarjoissa pelaaminen voi olla liiaksi hauskanpitoa.

Pesäpallo on Suomen kansallispelejä eikä sitä pelata amatteeriksi ulkomailta. Tämän vuoksi pelaajapalkkiot ovat pienet verrattuna kansainvälisesti isoihin lajeihin kuten jalkapalloon tai jääkiekkoon. Pesäpalloilijat eivät pelaa rahan takia vaan pienessä lajissa korostuu rakkaudesta lajiin periaate, jolloin pelaaminen on enemmän harrastus kuin ammatti. Huipputasolla pesäpallo on kuitenkin muuttunut erittäin ammattimaiseksi urheiluksi, jolloin pelaajilta vaaditaan entistä enemmän aikaa ja paneutumista

harjoitteluun ja pelaamiseen. Miesten superpesiksessä pelaajapalkkioita maksetaan pelaajille huomattavasti enemmän kuin muissa sarjoissa. Silti pelaajauraa ei jatketa pääsääntöisesti palkkioiden toivossa, mikä osoittaa pelaajien kiinnostusta itse lajiin.

Poikien superpesiksen ylikasvamisvaiheen jälkeen hyvänä motivaattorina voi toimia pelaajan nostaminen miesten Superpesisjoukkueen harjoitusrinkiin. Kaikilla paikkakunnilla tämä ei kuitenkaan ole mahdollista. Myös miesten ykköspesisjoukkueen harjoitusryhmä tai muu paikkakunnan edustusjoukkueen harjoitusryhmä voi toimia tarpeeksi hyvänä motivaattorina pelaajauran jatkamiselle. Pelaajalla tulee kuitenkin itsellään olla kova kunnianhimo työntekoon pelaajauran eteen seuran edustusjoukkueessa mahdollisimman korkealla sarjatasolla. Pelaaja myös huomaa junioripalloilun ja aikuisten kilpaurheilun välisen eroavaisuuden sitoutumisen ja harjoittelun määrässä huipulle tähtäämiseksi.

Pesäpallo huipputasolla on erittäin kunnianhimoista, ja kaikessa tekemisessä tavoitellaan menestystä. Menestyminen superpesiksessä on erittäin monen asian summa. Valmennus, seuran resurssit ja joukkueen yksilöt ja yhtenäisyys vaikuttavat lopputulokseen paljon. Kaikkien asioiden nakshtaessa sopivasti kohdalleen, voivat tavoitteet menestymisestä toteutua. Pelaajat haluavat ainakin kerran urallaan päästä nostamaan ”poikaa”, ja kokea mestaruuden voittamisen. Menestymisen mahdollisuus motivoi suurta osaa pelaajia jatkamaan uraansa jopa enemmän kuin pelkkä pelaamisen hauskuus. Tietenkin kaikessa huippu-urheilussa tavoitellaan jossain määrin sitä kirkkainta ja suurinta saavutusta.

Mikäli pelaajalla ei ole mahdollisuutta pelaamassaan seurassa saavuttaa menestystä yksilöllisellä tai joukkueen tasolla, hän siirtyy menestymisen perässä toiseen seuraan. Seurasiirron motivaattorina harvoin lienee se, että rahallinen korvaus olisi suurempi toisessa seurassa. Seurasiirtoon vaikuttavat amatöörilajissa myös työpaikan sijainti tai opiskelupaikan saanti jostain muualta kuin edellisen seuran läheltä. Tällöin seurasiirtoihin ei välttämättä ole menestysmotivaattoria vaan seuraa vaihdetaan siksi, että edellä mainittujen siviiliasioiden ja harrastuksen yhteensovittaminen helpottuu.

Vaatimukset harjoitteluun ja pelaamiseen koskevilla asioilla kasvavat huomattavasti sarjatasosta riippuen. Toisaalta mitä vanhempi pelaaja on sitä todennäköisemmin perhe-elämä vie suuremman osan pelaajan vapaa-ajasta. Pelaajan täytyy olla valmis sitoutumaan joukkueen toimintaan täysillä, jotta paikka joukkueessa avautuu. Lisäksi joukkueen jokaisen pelaajan on sitouduttava harjoitteluun täysillä, jotta menestyminen on mahdollista. Vaikka puhutaan amatööriurheilusta, sitoutuminen on täysin ammattiurheilun tasolla ja päivärhythmiä pyörittävä täysin pesäpallotilanteiden ympärillä. Toisaalta pelaajan nostaminen miesten harjoitusryhmään voi olla liian vaativa askel nuoren pelaajan elämässä, jossa työ, opiskelu ja/tai mahdollinen perhe-elämä vie jo tässä vaiheessa paljon ajankäytöstä.

Siviiliasiat ovat saattaneet vaikuttaa motivaation puutteen lisäksi väli vuosien pitämiseen. Joissain tilanteissa opiskelun ja/tai työn, perhe-elämän ja pelaajauran yhdistäminen on liian haasteellista, jolloin vaihtoehtona lopulliselle lopettamiselle on väli vuosi tai useampia väli vuosia. Parinkymmenen ikävuoden tietämällä nuori pelaaja monesti haluaa nähdä muutakin elämää kuin pesäpallouran ja reissata ulkomailla työn/opiskelun vuoksi. Puhuttaessa amatöörilajista ei väli vuosien jälkeen välttämättä ole niin suuri kynnyksellä tulla takaisin pelaajaksi kuin ammattilajeissa. Pelikauden ollessa lyhyt ja harjoittelukauden kestäessä lokakuusta toukokuuhun pystyy pelaajat tekemään töitä ja opiskelemaan talvikauden aikana myös ulkomailla. Joskus työ tai opiskelu on niin intensiivistä, ettei pelaaminen yksinkertaisesti onnistu samaan aikaan. Pelihalut eivät kuitenkaan katoa minnekään vaan uraa jatketaan sitten, kun se on siviiliasioiden puitteissa mahdollista.

Vakituisen työn saaminen opiskelujen jälkeen voi johtaa siihen, että pelaajaura loppuu kokonaan. Amatöörilajista puhuttaessa, menee siviilityö pelaamisen edelle, koska siitä saa suuremman rahallisen korvauksen. Lisäksi tässä vaiheessa perhe-elämä ottaa oman aikansa harjoittelulta. Pelaajat kertoivat harjoittelun määrän kasvaneen sopivasti, mutta silti ajanpuute oli suuri lopettamisen syy. Tällöin peliasioiden ulkopuoliset seikat kasvoivat niin suuriksi, ettei pelaajauran jatkuminen ollut enää mahdollista. Pelaajille siviilipuolen asiat ovat tärkeämpiä kuin pesäpallo. Pesäpallotilanteiden ovat monesti aika korkealle koulutettuja, joten pitkä opiskeluaika voi mahdollistaa pelaajauran pidemmän

jatkumisen. Toisaalta valtaosa pesäpalloilijoista valitsee ammattinsa siten, että pelaaminen onnistuu pesäpallon pelikaudella, kesällä. Monesta joukkueesta löytyy opettajia tai yrittäjiä, jotka ovat kesäisin lomalla tai muuten pääsevät vaikuttamaan siviilitöihin siten, että pelaaminen täysipainoisesti onnistuu (Tikkanen 2008).

Harjoittelun vaatimusten lisääntyessä varsinkin miesten superpesiksessä, on pelaajien vapaa-aika kortilla. Tähän kun yhdistetään työ, perhe ja lapset voi harjoittelumotivaation kanssa olla ongelmia. Vapaa-ajan vähentyessä aikaa otetaan siitä, mikä katsotaan olevan vähiten tärkeää. Vaikka pelaaminen voi loppua ajan puutteen takia, ei se tarkoita sitä, että rakkaus lajia kohtaan loppuisi samalla. Tämä tulee myös esille tutkimuksessamme, missä lopettaneista pelaajista valta osa pelaajista voisi nähdä itsensä lajin parissa muussa roolissa kun pelaajana. Pelaajan rooli on kaikista eniten vievää aikaa, mutta rooleja seurassa on paljon ja osa niistä ei ole yhtä sitovia kuin esimerkiksi pelaajan.

Rekrytoitaessa uusia toimijoita seuraan eri rooleihin ja tehtäviin tulisi seurojen kääntyä yhä useammin entisiin seurojen pelaajiin. Entisillä pelaajilla on kuitenkin kokemusta yleisesti pesäpalloon liittyvistä asioista ja pelaajien harjoittelusta. Näiden lopettaneiden pelaajien tietotaito ja kokemus auttaisi seuroja kehittämään toimintaansa sekä seuran palveluiden että junioritoiminnan kannalta. Monessa juniorijoukkueen valmennuksessa äiti tai isä kantaa suurta vastuuta pelaajien kehityksestä. Entisten pelaajien panos on äärettömän tärkeää junioreiden kannalta, mikäli heitä saataisiin enemmän toimintaan mukaan. Junioreiden vanhemmilla ei kuitenkaan aina ole samanlaista tietoa pesäpallosta äidin tai isän vähäisen lajituntemuksen vuoksi, jos he eivät itse ole pesäpalloa pelanneet. Äidit ja isät monesti ajavat liikaa oman lapsensa etua valmentaessaan juniorijoukkuetta. Nuoren kehityksen kannalta on tärkeää, että hän ei pääse urallaan eteenpäin pelkästään vanhempiensa avulla.

Lopettaneet pelaajat ovat mielellään mukana lajin parissa myös oman pelaajauran jälkeen. Tämä antaa lajille paljon mahdollisuuksia. On ilo huomata, että vanhat pelaajat löytävät tiensä ainakin pesäpallokatsomoihin, jolloin he ovat jo pelkästään tällä tavalla lajille hyödyksi. Moni vanha pelaaja haluisi pelata harrastepesistä oman aktiiviuran

jälkeen, mutta vain murto-osa pelasi harrastesarjoissa. Seurojen tulisi panostaa harrastejoukkueisiin, jolloin he saisivat lisää toimijoita seuroihin ja tätä kautta lisää rahaa toimintaansa, sillä harrastepelaajat saattaisivat tuoda myös omat lapsensa seuran juniorijoukkueisiin. Lisäksi heidän kiinnostus seuran edustusjoukkueesta kasvaisi, ja yleisöä tulisi enemmän miesten/naisten peleihin. Tämä tietäisi seurojen kassoihin lisää rahaa, puhumattakaan siitä, mitä yhteistyömahdollisuuksia esimerkiksi harrastepelaajien siviilityöpaikkojen kautta voisi seuroille syntyä.

Harjoittelun määrä lisäys siirryttäessä miesten joukkueisiin on luonnollinen. Ennen kaikkea laadun lisäys harjoittelussa kertoo valmentajien ammattitaidon lisääntymisestä nuorten joukkueiden jälkeen miesten joukkueissa. Pelaajat vastasivat avoimesti fysiikkaharjoittelun määrän ja laadun lisääntymisestä miesten sarjoissa, joka puolestaan kertoo siitä, miten paljon enemmän miesten sarjat vaativat pelaajien fyysisiltä ominaisuuksilta kuin nuorten sarjat. Lihashuoltoon ja palauttavan harjoitteluun keskitytään enemmän vasta miesten harjoittelussa. Palauttavien ja lihashuoltoon keskittyvien harjoitteiden lisääminen voi olla yhteydessä pelaajien pitkiin peliuriin, sillä pelaajien lihaksisto kestää pitempään ja ottaa vastaan helpommin kovaa harjoittelua.

Yli 21-vuotiaana tapahtuva fysiikkaharjoittelun lisääntyminen on liian myöhään, sillä fyysisten ominaisuuksien herkkyyskaudet sijoittuvat valtaosin alle 20 vuoden ikäisenä. Pesäpallon fyysiset vaatimukset painottuvat nopeuteen ja nopeusvoimaan, joiden herkkyyskaudet ovat alle 19-vuotiaana. (Forsman & Lampinen, 2008. 415–416) Toki anaerobiset ominaisuudet kehittyvät aikuisiällä. Nämä ominaisuudet korostuvat vasta vanhimmissa junioreissa sekä aikuisten peleissä eikä niitä tarvitse harjoittaa lasten ja nuorten harjoittelussa.

Jos halutaan valmiita pelaajia nuorten sarjoista superpesikseen, tulisi panostaa rankasti C-, B- ja A- junioreiden valmennukseen sekä lajivalmennuksen että fysiikkavalmennuksen osalta. Ongelmana on se, että B-ikäluokkaan asti joukkueita valmentaa pääosin pelaajan vanhemmat, eikä heillä ole välttämättä riittävää tietotaitoa pelaajien fyysisten ominaisuuksien kehittymisestä. Fyysinen harjoittelu tulisi aloittaa jo C-ikäluokassa, jolloin lajin kannalta tärkeimpien fyysisten ominaisuuksien

herkkyyskaudet ajoittuvat. Taitoharjoittelu korostuu vielä enemmän nuoremmissa ikäluokissa, jolloin junioreiden lajiharjoitteluun tulisi seurojen panostaa entistä enemmän.

Tutkimuksesta saisi luotettavamman, mikäli saavutettaisiin enemmän pelaajia. Etenkin jo uransa lopettaneiden pelaajien määrä vastaavien joukosta jäi aika pieneksi. (N=20) Tutkimuksen uusimiseen pitäisi keksiä keino, jolla saataisiin useampi pelaaja vastaamaan tutkimuksen kyselyyn. Sähköpostiosoitteita täytyisi jostain saada lisää. Taustatutkimuksen tekemisessä kannattaa harkiten selvittää mitä kannattaa taulukkoon merkata ja mitä ei. Toisin sanoen, mitkä ovat tutkimuksen kannalta oleellista tietoa.

Kyselyä kehitettäessä olisi enemmän voinut käyttää samoja kysymyksiä sekä pelaajauraa jatkavien että pelaajauran lopettaneiden pelaajien kyselylomakkeissa, sillä tietoja olisi voinut enemmän verrata näiden kahden ryhmän välillä esimerkiksi harjoitteluryhmiä koskevissa asioissa. Kyselylomakkeiden lähetysajankohtana heinäkuu ei välttämättä ollut kaikkein paras mahdollinen, sillä suuri osa ihmisistä on tällöin lomalla eivätkä täten välttämättä niin ahkerasti lue sähköpostia kuin töissä ollessaan.

Tyttöjen puolla voisi toteuttaa samanlaisen tutkimuksen, jolloin nähtäisiin, millaisia eroja on miesten ja naisten sarjojen välillä uusien pelaajien määrässä sekä lopetusiässä. Toisaalta naisten puolella mahdolliset synnyttäjät alentavat lopetusikää. Tutkimuksesta olisi varmasti hyötyä pesäpallolle.

Lähteet:

Anttila, R. Halonen, S. Kalakoski, V. Laarni, J. Paavilainen, P. 2007. Persoona 4: Motivaatio, tunteet ja taitava toiminta. 1. painos. Edita. Helsinki.

Cox, R. 1998. Sports Psychology: Concepts and Applications. 4. painos. McGraw-Hill Companies, the United States of America.

Forsman, H. & Lampinen, K. 2008. Laatu käytännön valmennukseen. 1. painos. Gummerus. Jyväskylä.

Hakkarainen, H. Jaakkola, T. Kalaja, S. Lämsä, J. Nikander, A. Riski, J. 2009. Lasten ja nuorten urheiluvalmennuksen perusteet. 1. painos. VK-Kustannus. Lahti.

Heino, S. 2000. Valmentautumisen psykologia VK-Kustannus. Lahti.

Helminen, M. 3.12.2010. Kilpailupäällikkö. Suomen Pesäpalloliitto. Sähköpostihaastattelu.

Häkkinen, K. Keskinen, K. Mero, A. Nummela, A. 2007. Urheiluvalmennus. 2. painos. VK-Kustannus. Lahti

Jaakkola, T., Kataja, J. Liukkonen, J. 2006. Psykkinen valmennus lentopallossa. Suomen Lentopalloliitto ry. Luettavissa: <http://www2.pori.fi/kov/ssa/wp/wp-content/arkisto/mentaaliluento09/liukkonen4.pdf>. Luettu: 12.4.2011.

Järvinen, H. SLU 2002. Liikunnan ja Urheilun Maailma 13/02. Luettavissa: http://www.slu.fi/lum/13_02/slu-yhteiso/drop_out_ilmio_aukeaa_tutkimukse/ Luettu: 2.2.2011

Kallio, A. 2010. Lauri Pihkala ABC. Suomen Pesäpalloliitto ry. Luettavissa: http://www.pesis.fi/historia/lauri_pihkala_abc/ Luettu: 23.11.2010.

Kaski, S. 2006. Valmentautumisen psykologia kilpa- ja huippu-urheilussa. Edita Prima Oy Helsinki.

Kilpailun johtoryhmä, 2010. Pesäpallon kilpailumääräykset 2010. Suomen Pesäpalloliitto ry.. Luettavissa:

http://www.pesis.fi/mp/db/file_library/x/IMG/66416/file/KM2010.pdf Luettu: 30.12.2010.

Laitinen, E. 1983. Pesäpallo- Kansallispelejä 60 vuotta. Suomen Pesäpalloliitto ry.

Lampinen, T. & Miettinen, P. 1999. Voitto: Taito ja tahto. Otavan Kirjapaino Oy. Keuruu.

Launonen, P. 2000. Kansallispelejä Kuopiossa, Kuopion Urheilu- Veikoista Puijon Pesäpalloon. Kelta- Mustat ry.

Nurmi, J-E. & Salmela-Aro, K. 2002. Mikä meitä liikuttaa: Modernin motivaatiopsykologian perusteet. PS-Kustannus. Jyväskylä.

Ojaniemi, A. 13.12.2010. Toiminnanjohtaja. Suomen Pesäpalloliitto ry. Sähköpostihaastattelu.

Puro, V. 1999. Liikunta-alan lehdistön välittämää kuvaa suomalaisesta lapsiurheilusta 1990-luvulla. Jyväskylän yliopisto.

Luettavissa:

<https://jyx.jyu.fi/dspace/bitstream/handle/123456789/9540/1533.pdf?sequence=1>

Luettu: 2.2.2011

Suomen Pesäpalloliitto. 2003. Suomen Pesäpalloliitto ry. Artikkelarkisto. Nuorten sarjojen ikäraajat vuonna 2003 ja 2004. Julkaistu: 26.2.2003. Luettavissa:

<http://www.pesis.fi/artikkeliarkisto/?num=17591> Luettu: 30.12.2010.

Suomen Pesäpalloliitto. 2006. Suomen Pesäpalloliitto ry. Pesäpallon säännöt. Oy UNIpress Ab. Suomi.

Suomen Pesäpalloliitto. 2011. Suomen Pesäpalloliitto ry. Pelisäännöt, pesäpallon perusteos. Luettavissa:

http://www.pesis.fi/mp/db/file_library/x/IMG/63853/file/Pesapallonpelisaannot2010.pdf Luettu: 3.12.2010.

Söyring, R. 2004. Hyvää elämää huippu-urheilun jälkeenkin: Huippu-urheilijoiden ura- ja opinto-ohjausklinikan tuloksellisuus ja kehittämistarpeet. Case Vellamo-akatemia. Hämeen ammattikorkeakoulu. Hämeenlinna

Tikkanen, J. 2008. Suomen Pesäpalloliitto. Taittoheitto- verkkolehti. Luettavissa: www.pesis.fi/koulutustoiminta/verkkolehti/artikkeli/?ARTIKKELI_NUM=54350 Luettu: 31.1.2011

Virtanen, S 1999. Dropout-ilmiö naisjalkapalloilussa. Jyväskylän yliopisto. Luettavissa: <https://jyx.jyu.fi/dspace/bitstream/handle/123456789/9680/1683.pdf?sequence=1> Luettu: 2.2.2011

Ärting, K. 2003. Kaikki pelaa – ohjelmassa mukana olleiden lopettaneiden ja jatkaneiden jalkapallon pelaajien sisäinen motivaatio ja tavoiteorientaatio. Jyväskylän yliopisto. Luettavissa: <https://jyx.jyu.fi/dspace/bitstream/handle/123456789/9467/G0000419.pdf?sequence=1> Luettu: 2.2.2011

Litteet

Liite 1. Kyselylomake

Kysely

Tämän kyselyn tarkoituksena on tutkia poikien superpesiksen mitalijoukkueiden pelaajien urakehitystä tulevien sarjajärjestelmäpäätösten tueksi. Tutkimus tehdään yhteistyössä pesäpalloliiton kanssa. Kyselyllä pyrimme selvittämään vaikutuksia pelaajatuotannon kehittymiseen. Kysely on suunnattu vuosien 2000-2007 poikien superpesiksen mitalijoukkueiden pelaajille.

1. Syntymävuosi _____

2. Mitalivuosi/vuodet _____

3. Seura(t) tuolloin _____

4. Pelaatko vielä aktiivisesti?

a. kyllä

b. en

(Jos vastasit kyllä, siirry kohtaan 9)

5. Milloin olet lopettanut? _____

6. Lopetin aktiivisen pelaamisen, koska

(Valitse yksi tai useampi)

a. Harrastaminen vei liian kauan aikaa

b. Harjoittelua oli liian paljon ja harjoitukset olivat liian pitkiä

c. Ei olisi ollut joukkuetta, missä pelata

d. Otteluja oli liikaa

e. Pelaaminen olisi ollut liian kallista

f. Työ esti pelaajauran jatkamisen

g. Perhe esti pelaajauran jatkamisen

h. Jokin muu, mikä?

7. Vaikuttiko valmentaja lopettamispäätökseesi?

a. kyllä

b. ei

Jos vaikutti, miksi

8. Ajattelitko palata takaisin aktiiviseksi pelaajaksi?

a. kyllä

b. en

Miksi, miksi et?

9. Nostettiin sinut miesten superpesiksen harjoitusrinkiin a-juniorivuosien jälkeen?

a. Kyllä

b. Ei

10. Mitkä tekijät ovat mahdollisesti vaikuttaneet pelaajauran jatkumiseen juniorivuosien jälkeen?

(valitse yksi tai useampi)

a. Mahdollisuus jatkaa samassa seurassa

b. Kiinnostus lajia kohtaan

c. Rahallinen korvaus pelaamisesta

d. Menestysmahdollisuus omassa seurassa/toisessa seurassa

e. Jokin muu, mikä?

11. Miten harjoittelu on muuttunut juniorivuosien jälkeen?

12. Onko harjoittelun määrä kasvanut juniorivuosien jälkeen?

- a. Liikaa
- b. Sopivasti
- c. Liian vähän

13. Onko harjoittelu ollut laadukkaampaa juniorivuosien jälkeen miesten joukkueissa?

kyllä ei

14. Mitä mieltä olet nykyisistä a-poikien ikäraja? (21-vuotta)

- a. Sopiva
- b. Liian korkea
- c. Liian matala
- d. Muu, mikä
